

Nguyễn Nhật Ánh

KÍNH VĂN HÓA

9

CON MẢ
CON MẢ

Mục Lục

Con Mả Con Ma

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Chương 1

Những buổi trưa ở thôn quê bao giờ cũng yên tĩnh kỳ lạ.

Trên chiếc võng gai bắc giữa gốc khế và gốc ổi sau vườn, Tiểu Long và Quý Ròm đang thiêm thiếp ngủ, sách úp trên mặt. Hai đứa nằm ngược đầu, gác chân lên nhau mà chẳng hề thấy vướng víu, khó chịu. Những làn gió mát thoang thoảng thổi qua, mơn man trên cổ trên mặt cộng với tiếng chim lích chích bên tai khiến hai đứa nằm đọc sách mà mắt cứ díp lại.

Quý Ròm nói:

- Gió mát quá mày!

Tiểu Long nhanh nhẩu đáp:

- Ủ, mát ghê!

Thấy bạn hưởng ứng, Quý ròm lại "phát biểu cảm tưởng":

- Buồn ngủ quá mày!

Tiểu Long lại hòa theo:

- Ủ, buồn ngủ ghê!

Thế là không ai bảo ai, hai đứa vội vã úp sách lên mặt và nằm im không động cựa, làm như thể thi nhau xem đứa nào ngủ trước.

Thực ra thì chẳng ai biết đứa nào ngủ trước đứa nào, kể cả tác giả truyện này. Lúc này hai đứa đều giấu mặt dưới trang sách nên không thể biết được đứa nào đã nhắm nghiền mắt, đứa nào còn đang lim dim. Nhưng sau đó năm phút thì tác giả có thể quả quyết là hai đứa đã ngủ, dù dưới những trang sách kia có vọng lên những tiếng khò khò hay không.

Lúc ở nhà, Quý ròm bao giờ cũng chợp mắt vào buổi trưa. Trừ bà, còn tất cả mọi người khi ăn cơm xong đều lên giường nằm. Mẹ bảo "Cần nghỉ ngơi vào buổi trưa!". Ba cũng bảo "Chợp mắt một tí, buổi chiều đầu óc sẽ tỉnh táo hơn!". Cả ba lần mẹ đều bảo nên trưa nào anh Vũ, Quý ròm và nhỏ Điệp cũng phải leo lên giường "chợp mắt một tí".

Thoạt đầu, Quý ròm rất ghét cái "qui chế ngủ trưa" này. Buổi trưa, nó thích ra đường chạy nhảy, tót qua nhà Tiểu Long chơi hoặc sục sạo các loại chai lọ dùng để "thí nghiệm khoa học" ở trong phòng mình hơn. Nằm trên giường, nó cảm giác như bị trói, tay chân ngứa ngáy còn mắt

thì mở thao láo. Nhưng đó là nói những ngày đầu. Về sau, quen dần, hễ ngã lưng xuống nệm là nó thiếp ngay tắp lự. Bây giờ, buổi trưa mà không "chợp mắt một tí", Quý ròm cảm thấy uể oải, lừ đừ làm sao ấy! Vậy mà từ ngày về chơi nhà chú Năm Chiêu đến giờ, chẳng có trưa nào Quý ròm được ngủ nghê như ý muốn. Thằng Tắc Kè Bông hết quấy tới phá, mọi thói quen của Quý ròm cứ đảo tung cả lên.

Cho mãi đến cách đây hai ngày, khi Tiểu Long quyết định trở tài để cứu Tắc Kè Bông thoát khỏi tay bọn Đế Lửa, Quý ròm mới được yên thân và bây giờ mới có thể ung dung đong đưa trên võng nằm đọc sách và tranh thủ "chợp mắt một tí" để cho "buổi chiều đầu óc tỉnh táo hơn"!

Tiểu Long không có thói quen ngủ trưa như Quý ròm. Nhưng sau những ngày căng thẳng lo đối phó với những trò khiêu khích của Tắc Kè Bông, nó như người bị vắt kiệt sức. Nãy giờ, nằm lắc lư trên võng một hồi, người nó cứ chập chà chập chòn, mắt nhìn vào sách mà chẳng đọc được những chữ nào. Vì vậy, Quý ròm vừa gợi ý "Buồn ngủ quá mày", nó liền lật đật đồng ý và vội vã buông sách xuống.

Nhưng số của Tiểu Long và Quý ròm là số xui. Tắc Kè Bông thôi quấy phá. Nhưng vai trò của nó thằng Lượm tích cực nhảy vào thay thế ngay. Lượm đi ra chuồng bò, thấy Tiểu Long và Quý ròm nằm trên võng, nó không cần biết hai ông anh ngủ hay thức, cứ ngoác miệng kêu toáng:

- Anh Quý! Anh Tiểu Long! Đi chơi không?

Giữa buổi trưa yên tĩnh, tiếng gọi giật giọng của Lượm chẳng khác gì tiếng sấm.

Dưới cuốn sách, giọng Quý ròm làu bàu:

- Cái thằng ngốc tử kia, mày làm trò gì mà hò hét om sòm thế hả?

Tiểu Long kéo cuốn sách ngang mặt, hé mắt ra dòm:

- Trưa nắng thế này mà đi đâu?

Lượm chớp mắt gạ:

- Thì đi xuống đồi Cắt Cỏ chơi như bữa trước ấy!

Lời rủ rê lẳng nhẳng của Lượm làm Quý ròm bực mình. Nó ngóc đầu lên, "sửa gậy" thẳng nhóc:

- Mày thừa biết hôm trước tụi tao đi là trốn thằng Tắc Kè Bông chứ đâu phải đi chơi!

- Thì hôm nay mình đi chơi!

Lượm vẫn dai dẳng, hình như nó muốn chứng minh nó tuổi con... đĩa.

Vừa nói nó vừa vung con roi tre vụt bâng quơ vào gốc khế.

Tiểu Long không muốn làm phật lòng ông em. Dù sao nó cũng chỉ còn ở chơi với thằng Lượm hai bữa nữa thôi. Ngày mốt là chủ nhật, dù ba nó có kịp đáp xe đò ra tới hay không, nó và Quý ròm cũng phải khăng gói về thành phố để sáng thứ hai đi học.

- Ừ, đi thì đi! - Tiểu Long ngồi dậy.

- Bộ mày tính đi theo nó thật hả? - Quý ròm trố mắt nhìn bạn.

Tiểu Long gãi tai:

- Thì thật chứ sao?

Quý ròm liếm môi:

- Bộ mày không sợ tụi Xóm Dưới xúm lại trả thù sao?

- Không có chuyện đó đâu! - Lượm vọt miệng.

Quý ròm nheo mắt ngó Lượm:

- Sao mày biết?

- Sao lại không biết! - Lượm nhướn nhướn cặp lông mày - Em nghe chính miệng thằng Đế Lửa ra lệnh cho tụi đàn em không được gây sự với anh Tiểu Long! Nó khen anh Tiểu Long là người hiệp nghĩa! Nó bảo anh là Đơn Hùng Tín!

Tiểu Long gãi đầu:

- Đơn Hùng Tín là ai? Trước giờ tao chỉ nghe "cao đơn hoàn tán"!

Vừa nói Tiểu Long vừa liếc Quý ròm nhưng thằng này cũng đang ngẩn tò te trước cái tên lạ hoắc đó.

- Em cũng chả biết Đơn Hùng Tín là ai! - Lượm khịt khịt mũi - Hình như cha này ở đâu bên Tàu! Thằng Đế Lửa là chúa mê truyện Tàu mà!

Quý ròm nhìn lom lom vào mặt Lượm:

- Nó còn nói gì nữa không?

- Có! - Lượm xoa ngực - Nó bảo anh Tiểu Long mà đi đóng phim thì hết chê! Cả khối diễn viên võ thuật sẽ thất nghiệp về nhà đuổi gà cho vợ!

Trong khi Tiểu Long toét miệng cười thì Quý ròm buồn xo. Nó nhìn Lượm, thở một hơi dài:

- Thằng Đế Lửa không nói gì tao hết hả?

- Anh hả? Không! Nó không nói gì đến anh hết! - Lượm lắc đầu quảy quảy, rồi bất chợt nhìn thấy vẻ mặt tiu nghỉu của Quý ròm, nó tặc lưỡi nói thêm - À, à, nó không nói nhưng... ánh mắt nó nói!

Quý ròm là chúa ba hoa. Vì vậy vừa nghe giọng lưỡi thằng Lượm, nó biết ngay thằng oắt này định chơi trò dóc tổ. Nhưng nó vẫn làm ra vẻ ngây thơ:

- Thế ánh mắt nó nói gì?

Lượm ngó lên trời:

- Ánh mắt nó nói bạn của người hiệp nghĩa tất nhiên cũng là... người hiệp nghĩa!

Mặt Quý ròm tỉnh khô:

- Hình như ánh mắt thằng Đế Lửa còn nói nhiều hơn thế nữa cơ?

- Nhiều hơn? - Lượm hỏi lại, giọng cảnh giác.

- Ừ! - Quý ròm cười khì - Ánh mắt nó bảo "Bạn của người hiệp nghĩa tất nhiên cũng là người hiệp nghĩa, nhưng thằng em chú bác của người hiệp nghĩa là chú phìa chuyện"!

Bị Quý ròm lật tẩy, mặt Lượm ửng đỏ. Nó lại vụt roi đen đét vào gốc cây khế để che giấu sự tẽn tò:

- Thôi, em không nói chuyện với anh nữa! Bây giờ tụi anh có đi không?

Thấy ông em mắc cỡ, sợ nó then quá hóa giận, Tiểu Long mỉm cười đứng lên khỏi vũng:

- Thì đi! Khi nãy tao đã bảo là đi rồi kia mà!

Nói xong, Tiểu Long và Quý ròm chạy vào nhà cất sách và kiếm nón đội, trong khi đó Lượm rảo lại chuồng bò ở góc vườn tháo cồng dắt đôi bò ra.

Lần thứ hai đi xuống đồi Cắt Cỏ, Tiểu Long và Quý ròm có cảm giác đoạn đường như ngắn lại. Lần này không phải là đi trốn, bước chân của hai đứa cũng hiên ngang hơn, không phải vừa đi vừa thấp thỏm ngoái đầu nhìn lại như bữa trước.

Cách đón tiếp của bọn trẻ ở chân đồi hôm nay cũng khác. Thay cho những lời châm chọc, chế giễu là những tiếng xuýt xoa:

- Anh thằng Lượm tới kìa!

- Nó có cái đầu cứng lắm! Gậy sắt đánh cũng phải cong!

- Nó đá hay ghê! Vừa bay lên là "bịch, bịch" hai phát liền!

Những lời khen tặng hào phóng của bọn trẻ dành cho Tiểu Long khiến thằng Lượm phổng mũi. Quý ròm tuy không được Đế Lửa khe là "người hiệp nghĩa" nhưng đóng vai "bạn của người hiệp nghĩa", nó cũng cảm thấy thơm lây, cứ toét miệng cười. Riêng Tiểu Long thì vừa thích lại vừa ngượng nên nó cứ lỏn la lỏn lén.

Đế Lửa vạch đám đông bước vào. Nó cười với Tiểu Long:

- Mà mới tới hả?

- Ừ.

Tiểu Long gật đầu và dè dặt đưa mắt nhìn Đế Lửa, bụng phập phồng không rõ thằng này có nhớ gì đến trận đụng độ bữa trước hay không. Nhưng Đế Lửa làm Tiểu Long cảm động quá xá. Nó bật một ngón tay lên:

- Mày số một! Thằng Tắc Kè Bông chỉ đáng xách dép cho mày!

Trong khi Tiểu Long đang đỏ bừng mặt vì bối rối, Đế Lửa lại thẳng thắn thú nhận:

- So với tao, mày cũng đáng mặt làm sư phụ!

Bọn trẻ trong làng chưa bao giờ thấy thủ lĩnh Xóm Dưới hạ mình đến thế. Sau một thoáng sững sờ, nhiều cái miệng lập tức nhao nhao:

- Vậy nhờ "sư phụ" dạy võ đi!

- Ừ, phải đó! Nhờ thằng Tiểu Long chỉ bọn mình vài cú song phi!

- Kêu nó dạy cách luyện cái đầu cứng như sắt! Luyện xong, mình rủ mấy con bò húc nhau chơi!

Tiếng nói cuối cùng là của thằng Hiện. Hiện đã quên hẳn "mối thù" bị Tiểu Long đá rơi mũ hôm trước, cứ toét miệng hà hứng phụ họa.

Sự hăng hái của bọn nhóc làm Tiểu Long lúng túng. Nó đưa tay quẹt mũi:

- Thôi, thôi...

Thằng Hiện không để Tiểu Long nói hết câu. Nó huơ tay:

- Không có "thôi, thôi" gì hết! "Sư phụ" mà không chịu dạy là "đệ tử" không để "sư phụ" rời khỏi đồi Cắt Cỏ này đâu!

Thấy ông anh mình được bọn nhóc trọng nể, Lượm khoái chí "đế" vào:

- Tụi nó đã nói vậy, anh cứ dạy cho tụi nó vài chiêu đi!

Quý ròm cũng hừ mũi:

- Mày không dạy thì tao dạy à!

Lời dọa dẫm của Quý ròm có hiệu quả ngay lập tức.

Tiểu Long chép miệng:

- Thôi được!

Rồi nhìn quanh thấy vạt cỏ tươi tốt ngay sát chân đồi có thể dùng thay cho thảm tập, Tiểu Long chỉ tay về phía đó:

- Tụi mình lại đằng kia đi!

Chương 2

Khi thấy "sư phụ" chọn vạt cỏ ngay sách chân đồi làm địa điểm tập võ, đám "đệ tử" bất giác lộ vẻ ngần ngừ.

Nhưng chưa đũa nào kịp có ý kiến thì Tiểu Long đã nhanh nhẹn bước về phía đó. Đám "đệ tử" không biết làm sao đành tặc lưỡi lục tục đi theo.

Tất nhiên Tiểu Long không nhìn thấy vẻ miễn cưỡng của bọn trẻ. Nó quên bằng câu chuyện thằng Lượm kể hôm nào. Lượm bảo ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ là ngôi nhà ma. Cứ đến tối thứ bảy hàng tuần ma quỷ lại tụ tập về đó đốt đèn bày tiệc, có khi ca hứng lũ ma nghịch ngợm còn đốt cả pháo bông nữa. Câu chuyện của Lượm khó tin đến mức vừa nghe xong, Tiểu Long và Quý ròm đã lên tiếng nhạo báng ngay.

Nhưng bọn trẻ trong làng thì không nghi ngờ gì chuyện đó. Tuy ngày ngày dong bò đi ăn quanh đồi Cắt Cỏ nhưng chẳng đũa nào dám thả bò ăn sát chân đồi, hễ chú bò chú trâu tham ăn nào mon men lại gần đó thế nào cũng bị các ông nhóc vụt roi đen đét vào mông đuổi ra. Chính vì lẽ đó mà vạt cỏ ngay dưới chân đồi tươi tốt hơn những chỗ khác.

Bây giờ Tiểu Long đang đứng tĩnh bơ ngay trên vạt cỏ đó, hươ tay nói:

- Tụi mình chỉ tập chơi vào thể thôi! Chứ muốn luyện đến nơi đến chốn phải mất tới vài năm lận!

Đặt chân lên vạt cỏ xưa nay vẫn được xem là khu vực "quản lý" của bọn ma trên đồi, đám đệ tử mới nhập môn kia bụng cứ lo ngay ngáy, nhiệt tình theo thầy học nghệ đã sút giảm quá nửa. Vì vậy nghe "thầy" bảo chỉ học chơi vài thể thôi, tụi nó mừng húm, gật đầu lia:

- Đúng rồi! Học chơi vài thể cho biết thôi chứ học chi cho nhiều!

Đám đệ tử này chưa học nghệ được ngày nào mà cái giọng đã nghe như muốn rút khỏi "sư môn". Nhưng Tiểu Long là đũa lù khù. Nó chẳng buồn tự hỏi tại sao mới vừa rồi đây bọn trẻ còn háo hức đòi học các tuyệt kỹ "song phi cước" lẫn "thiết đầu công" mà bây giờ lại bảo "học chi cho nhiều", y như thể Tiểu Long bắt chúng học chứ không phải chúng nài nỉ Tiểu Long dạy vậy!

Không thắc mắc cũng không ngạc nhiên, Tiểu Long chậm rãi đặt hai bàn tay trước thắt lưng, hắng giọng:

- Bây giờ tao sẽ chỉ cho tụi mày một bài quyền! Bài quyền này có tên là Pyongwon!

Cái tên bài quyền đọc lên muốn treo lưỡi nên bọn nhóc chỉ lẩm bẩm "Py..." rồi làm thỉnh bắt chước "sư phụ" khép chân đứng nghiêm và thu tay đặt trước bụng.

Tiểu Long đứng im khoảng một phút, chờ cho bọn nhóc đặt chân đặt tay đầu vào đấy rồi mới xoạc cẳng chuyển thành thế chuẩn bị và đưa tay ra hai bên hông.

Đám đệ tử mắt vẫn dán chặt vào sư phụ, tay chân tự động nhúc nhích theo.

Tiểu Long lại đưa tay lên ngang mặt và đẩy hai cạnh bàn tai ra phía trước.

Quý ròm và thằng Lượm đứng ngoài thấy bọn nhóc dòm lom lom nhất cử nhất động của Tiểu Long và răm rắp làm theo một cách kính cẩn, hai đứa tức cười quá xá nhưng cố nín.

Nhưng bọn nhóc chỉ kính cẩn được một lúc. Đến khi thấy Tiểu Long cứ xoay phải xoay trái chuyển tấn theo bài bản, một ông nhóc sốt ruột cà khịa:

- Võ gì chẳng thấy đâm đá cái nào, chỉ toàn xoay tới xoay lui như gà mắc đề!

- Sắp tới rồi đây!

Tiểu Long nghiêm giọng nói. Rồi nó bước tới một bước và đánh thốc cùi chỏ về phía trước.

Thấy vậy, bọn nhóc hăng hái hân lên. Hàng loạt cái chân bước tới và hàng loạt cái cùi chỏ háo hức tung ra. Và có lẽ vì háo hức quá mức nên cả khối đứa chẳng nhớ nên bước về hướng nào. Thế là đứa bước về bên phải, đứa bước về bên trái là lấy cùi chỏ thúc nhau loạn xạ ngầu.

Và trong mớ hỗn loạn những đầu và cổ đó, hàng chục những tiếng thét be be nổi lên:

- Trời đất! Sao mày giựt cùi chỏ vô mặt tao?

- Đồ quáng gà! Mày làm dập mỏ tao rồi đây nè!

- Mày có lấy cái cùi tay đầy ghẻ của mày ra khỏi mặt tao không, thằng khốn!

Cái hoạt cảnh trước mặt khiến Quý ròm và Lượm không nhìn được nữa.

Hai đứa ôm bụng cười bò, cười chảy cả nước mắt nước mũi. Còn Tiểu Long thì xua xua tay, nhăn nhó:

- Thôi, thôi, đừng cãi cọ nữa! Giữ trật tự lại đi!

Nhưng lúc này, chẳng tên đệ tử nào thèm nghe lời sư phụ nữa. Tiểu Long bảo chúng đừng cãi thì chúng cãi càng hăng.

Đứa bị ghê chỉ tay vô mặt đứa vừa oang oang tố cáo nó:

- Mày đừng có làm phách! Mày ngon thì kéo áo lên thử coi! Bụng đây ghê chốc mà bày đặt chê bai thiên hạ!

Bị đối phương chĩa mũi dùi vào bụng, đứa kia đỏ mặt tía tai:

- Tao bị ghê ở bụng còn đỡ! Còn mày, mày thử vén quần...

Thấy cuộc tranh cãi càng lúc càng tỏ ra kém vệ sinh, Tiểu Long phòng má cắt ngang:

- Nghiêm!

Giật mình trước tiếng hét lạnh lạnh của Tiểu Long, các ông nhóc lập tức ngưng ngay mọi gấu ó và quay phắt người lại.

Tiểu Long nhăn mặt nhìn đám đệ tử vô trật tự:

- Tụi mày cứ ồn ào như thế bao giờ mới học xong bài quyền được!

Một ông nhóc nhún vai:

- Tụi tao chả thèm học bài quyền chán ngắt này nữa! Tụi tao chỉ muốn học đá song phi cơ!

Tiểu Long lắc đầu:

- Muốn học cú song phi đó phải mất nhiều công phu lắm! Đâu thể học ngay bây giờ được!

- Không học được bây giờ thì thôi! Tao chả thèm học nữa!

Tuyên bố một câu dứt khoát, ông nhóc quay mình khệnh khạng bỏ đi.

Ba, bốn ông nhóc khác liền nhao nhao theo:

- Tao cũng chả thèm học nữa!

- Không dạy đá song phi thì học làm quái gì!

-Ừ, học bài quyền "Py, py" gì đó chả bổ công! Tao chỉ muốn học cách biến đầu mình cứng như tảng đá ong cơ!

Thấy đám đệ tử mới "bái sư" chưa được một tiếng đồng hồ đã mồm năm miệng mười hùa nhau công kích "sư phụ", chẳng coi "môn quy" ra cái củ cà-rốt nào cả, ông thầy Tiểu Long chỉ biết thuồm mặt ra, ngơ ngơ ngác ngác nom đến tội.

Quý ròm bất giác động lòng. Để cứu vãn uy phong cho bạn, nó dòm dáo dác dưới đất một hồi rồi nhặt một quả bóng bằng lá dứa đang nằm lăn lóc trên cỏ bước tới đưa cho Tiểu Long:

- Tụi nó không chịu học võ thì mày dạy tụi nó trò ném bóng đi!

Đề nghị của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn ngơ:

- Dạy ném bóng?

- Ừ, ném như mày vẫn ném ấy! Mày là vua ném bóng kia mà!

Tiểu Long liếc môi:

- Nhưng tao chỉ quen ném bằng quả bóng nỉ thôi! Quả bóng này làm sao ném được!

- Sao lại không được! - Quý ròm nhét quả bóng lá dứa vào tay bạn - Nó cũng y hệt quả bóng nỉ thôi!

Chẳng đợi được, Tiểu Long đành phải cầm lấy quả bóng. Nó bóp bóp quả bóng trong tay, cảm thấy quả bóng này hơi to so với quả bóng nỉ. Nhưng không sao, mình sẽ cố! Tiểu Long nhủ bụng và quay nhìn bọn nhóc:

- Nếu tụi mày không thích tập võ thì tao sẽ tập cho tụi mày ném bóng! Sợ bọn nhóc không hiểu được giá trị của trò này, Quý ròm vội vàng quảng cáo:

- Tài ném bóng của Tiểu Long còn hay hơn tài đá song phi gấp tí lần! Nó đã từng dùng quả bóng nỉ ném gãy giò một tên cướp khét tiếng ở thành phố, được thủ tướng đến tận nhà khen ngợi và bắt tay lia lịa, đài truyền hình chiếu đi chiếu lại suốt cả tuần lễ cảnh nó hạ tên cướp...

- Đủ rồi mày! - Tiểu Long liếc Quý ròm, cắt đứt sự khoe khoang càng lúc càng quá trớn của bạn mình.

Nhưng dù bị Tiểu Long chặn ngang, những lời lẽ huênh hoang của Quý ròm đã kịp thời phát huy hiệu lực.

Lo sốt vó vì phạm tới vùng đất thiêng sát chân đồi, lại chẳng được học các tuyệt kỹ "song phi cước" và "thiết đầu công", bọn nhóc đã chán nản định rút lui. Nhưng khi nghe Quý ròm mở miệng ca tụng tài ném bóng của Tiểu Long lên tận mây xanh, những cẳng chân chớm rục rịch kia vội dừng cả lại. Và hàng chục cặp mắt lập tức nhìn chòng chọc vào quả bóng trên tay Tiểu Long:

- Đâu? Mày ném thử coi!

- Trố tài cho anh em xem đi!

Đang thấp thỏm không biết quả bóng lạ có chịu tuân theo lực ném của mình không, lại nghe Quý ròm ba hoa một tấc đến trời, Tiểu Long càng thêm hốt. Nhưng đã đến nước này, nó đành phải tận lực bình sinh chứng minh tài nghệ của mình.

Tiểu Long nhìn quanh quất tìm mục tiêu. Nhưng ba bề đồng cỏ mênh mông, chẳng vật gì có thể làm đích ném. Đang loay hoay, sức nhớ đến

lùm cây um tùm trên đồi Cắt Cỏ, Tiểu Long liền quay phắt lại phía sau. Và nó mừng rỡ chỉ tay vào túm lá bứa đang đong đưa trước gió, giọng đồng dục:

- Tụi mày nhìn kỹ nghen! Tao sẽ ném trúng cái cành lá đang de ngang kia!

Nghe Tiểu Long tuyên bố sẽ "xạ kích" lên đồi, mặt mày bọn nhóc đột ngột tái mét. Một vài cái miệng lắp bắp:

- Đừng... đừng...

Nhưng quả bóng đã rời khỏi tay Tiểu Long bay đánh "vù" một cái. Tiếp theo là một tiếng "roẹt", quả bóng đã chui vào giữa túm lá bứa và tiếp tục lao thẳng vào đám cây cối rậm rạp trên đồi.

Cú ném chính xác của Tiểu Long làm Quý ròm phồng mũi. Nó dương tự đắc quay lại nhìn bọn nhóc:

- Tụi mày thấy chưa! Tao đã bảo...

Đang gật gà gật gù, cổ Quý ròm bỗng cứng đờ, miệng há hốc. Trước mặt nó, đám đệ tử của Tiểu Long đã không còn ở chỗ cũ. Chẳng biết tự bao giờ, bọn nhóc đã chạy tuốt ra xa.

Chương 3

Thái độ lạ lùng của lũ nhóc khiến Quý ròm và Tiểu Long tròn xoe mắt. Chúng càng ngạc nhiên hơn khi thấy trong đám trẻ cuống cuồng chạy như chạy giặc đó có cả thằng Lượm "phe mình".

Lượm vọt tuốt ra ngoài xa, quay lại đứng ngoắc:

- Anh Quý! Anh Tiểu Long! Chạy mau đi!

Tiểu Long khẽ liếc Quý ròm một cái rồi lững thững tiến về phía Lượm:

- Chuyện gì vậy?

Lượm dậm chân:

- Em đã bảo chạy mau sao anh với anh Quý cứ lò dò như cò phải bão thế!

Giọng điệu trách móc pha lẫn lo lắng của ông em càng khiến Tiểu Long chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Nó ngơ ngác:

- Ai đuổi mà chạy?

Lượm mặt nhăn như bị. Nó định đáp "Ma đuổi" nhưng sau khi len lét lia mắt về phía ngôi nhà hoang trên đồi, nó nghe trống ngực đập thành thịch, liền ngậm miệng làm thinh.

Lúc này Tiểu Long và Quý ròm đã ra ngoài "khu vực nguy hiểm" và đang đứng lơ lảo trước mặt bọn nhóc.

Không để cho Tiểu Long kịp thắc mắc, Lượm nói ngay:

- Sao anh lại ném bóng lên đồi?

Tiểu Long quệt mũi:

- Tao ném canh bừa mà!

- Thì ném canh bừa! - Lượm bứt tai - Nhưng canh bừa mọc trên đồi!

Tiểu Long càng ngẩn ngơ:

- Mọc trên đồi thì sao?

- Thì không được ném chứ sao! - Lượm nhún vai, ngán ngẩm - Bộ anh không nhớ những gì hôm trước em nói với anh hả?

Tiểu Long nhú mày:

- Mày nói với tao chuyện gì đâu?

Lượm thận trọng hạ giọng, mặt lấm lét:

- Chuyện ngôi nhà hoang trên đồi ấy!

- À, tao nhớ rồi! - Tiểu Long gật gù, nó oang oang vẻ mừng rỡ như vừa tìm lại được tờ giấy bạc mấy hôm nay đánh mất - Hôm trước mày có

bảo cứ đến tối thứ bảy là bọn ma hiện lên đốt đèn bày tiệc trong ngôi nhà này mà teo quên mất!

Điều bộ hớn hở và cái giọng bô lô ba la của Tiểu Long khi nói về ngôi nhà ma khiến bọn nhóc chết điếng. Mãi một lúc, Đế Lửa mới sột sệ lên tiếng:

- Màỵ không nên bô bô cái miệng như vậy!

Lượm gật đầu hùa theo:

- Thằng Đế Lửa nói đúng đó! Anh cứ hét ầm lên như vậy, "bọn họ" sẽ theo anh về đến tận nhà đấy!

- Nhưng dù không hét ầm thì thằng Tiểu Long sớm muộn gì cũng bị vạ cổ! - Thằng Hiện thấp thỏm nói - Khi nãy nó chả ném bóng lên đời là gì! Nghe Hiện nhắc chuyện ném bóng vừa rồi, mặt mày bọn nhóc bất giác lộ vẻ hoang mang. Giọng Lượm căng thẳng:

- Thế này thì nguy to rồi!

Vừa nói nó vừa nắm chặt tay Tiểu Long làm như ông anh nó sắp bị "bọn họ" vạ cổ tới nơi.

Vẻ nhớn nhác của bọn nhóc khiến Tiểu Long phì cười:

- Chúng vạ cổ tao thì tao vạ cổ lại chúng, lo gì!

- Màỵ đừng có ăn nói báng bổ như thế chứ! - Thằng Hiện nghiêm mặt, vẻ phạt ý - "Song phi cước" của màỵ chả là cái đing gì đối với "bọn họ" cả! Quý ròm đứng nghe một hồi đã thấy nóng mặt. Giờ thấy thằng Hiện mở miệng chê bai tài nghệ của bạn mình, nó liền nhếch môi "xì" một tiếng:

- Ma với quỷ, tao chả tin!

Một mình Tiểu Long đắc tội với người côi âm, Lượm đã lo sốt vó, giờ thêm Quý ròm ăn vung nói vãi chả thềm kiêng thánh tránh thần, Lượm càng quỳnh. Cặp lông mày nó nhăn tít:

- Cái anh này...

- Chả anh này anh kia gì cả! - Quý ròm phẩy tay, hùng hổ - Tụi màỵ chỉ dựng chuyện chứ trên đời này làm quái gì có ma!

Rồi như để chứng minh cho lời nói của mình, Quý ròm quay phắt lại và đi xăm xăm lên đời trước hàng chục gương mặt đờ ra vì kinh hoàng, sửng sốt.

Lượm thét lên:

- Này anh Quý! Quay lại đi!

Nhưng Quý ròm phớt lờ tiếng kêu hoảng hốt của Lượm. Nó nhắm gốc bứa đi băng băng.

Nhoáng một cái, Quý ròm đã vượt khỏi cây bứa và tiếp tục tiến sâu vào mớ cây cối rậm rạp, những tiếng xì xào của bọn nhóc thoáng chốc đã rơi tõm lại sau lưng.

Đi một hồi, Quý ròm đứng lại và ngoảnh đầu nhìn về phía sau. Thấp thoáng sau kẽ lá là bọn nhóc bây giờ trông đã xa tít. Chúng đang túm tụm vào với nhau, đưa tay chỉ trỏ lên đồi và thì thào bàn tán với vẻ căng thẳng và hồi hộp. Vẻ sợ sệt của bọn nhóc làm Quý ròm khoái trá. Nó mỉm một nụ cười đắc chí và cúi lom khon mò mẫm dò tìm quả bóng Tiểu Long ném khi nãy. Mình nhặt quả bóng cầm ra thì bọn nhóc mới nể! Chứ không chúng lại tưởng mình nấp ngay đằng sau cây bứa! - Quý ròm gật gù nhủ bụng, rồi nó hí hửng nghĩ tiếp - Thằng Đế Lửa chỉ khen Tiểu Long. Nó bảo Tiểu Long là người hiệp nghĩa. Còn mình thì nó chả thèm dả động tới. Nhưng sau vụ này, hẳn nó sẽ lác mắt. Nó sẽ khen mình là người... người gì nhỉ? À, phải rồi, nó sẽ khen mình là "dũng sĩ không sợ ma"!

Đang hào hứng tưởng tượng lung tung, chợt nghĩ đến chữ "ma", Quý ròm bất giác cảm thấy hồi hộp. Cái chữ "ma" vừa hiện ra trong đầu tự dưng kéo theo một nỗi khủng khiếp vô hình. Đã thế, cái từ rừng rợn đó không chịu biến đi cho, vừa xuất hiện là nó xoắn chặt lấy những ý nghĩ của Quý ròm, mỗi lúc một âm vang và khơi gợi lên hàng loạt những mẫu chuyện ma quái trước nay Quý ròm từng nghe kể.

Một làn gió thoảng qua làm Quý ròm thốt rùng mình. Nó nhón nhác đảo mắt nhìn quanh và đột nhiên cảm thấy đám cây cối hiền lành vô hại chung quanh trở nên lạ lẫm và đầy đe dọa. Chắc chả có gì đáng sợ đâu! Trên đời này làm quái gì có ma! Ba mẹ bảo thế và các thầy cô cũng bảo thế cơ mà! Quý ròm thầm trấn an và ưỡng ngực cố hít vào một hơi rõ dài để lấy can đảm.

Nhưng dù gắng sức hít lấy hít để, Quý ròm vẫn chẳng thấy mình can đảm hơn chút nào. Từ khi bị ám ảnh bởi chuyện ma quái, tất nhát gan cố hữu đã trở lại với Quý ròm và nằm lì ở đó, chẳng chịu rời đi đâu lấy một bước. Tim nó càng lúc càng đập thình thịch và nó bắt đầu nghĩ quanh: Nhưng thật ra thì có ma không nhỉ? Nếu không có thì tại sao cả khối người tự nhận là mình đã thấy ma? Thầy cô và ba mẹ bảo không có nhưng có thể vì thầy cô và ba mẹ chưa có dịp gặp ma đó thôi!

Quý ròm nghĩ xiên nghĩ xẹo một hồi, bụng đã hốt. Rồi sực nhớ tới quả bóng lá dừa tìm hoài không thấy, nó bỗng nghe lạnh toát sống lưng. Thế

này thì có ma thật rồi! Quả bóng Tiểu Long ném khi nãy chắc chắn rơi quanh khu vực này. Nhưng tại sao mình đã bới tung từng bụi cỏ vẫn không tìm ra? Thôi rồi! Như vậy rõ là ma đã giấu quả bóng đó đi chứ không sai! Ừ, nếu trong ngôi nhà hoang kia không có ma thì chẳng việc gì bọn nhóc ở làng này lại hải đến chết khiếp như thế! Vặt cỏ sát chân đồi tươi tốt thế kia mà không đưa nào, kể cả thằng gan lì như Đế Lửa, dám lừa trâu bò vô ăn thì chuyện lũ ma hiện lên đốt đèn quyết không phải là chuyện bịa!

Ý nghĩ cuối cùng khiến tóc gáy Quý ròm lập tức dựng đứng cả lên. Và như không kềm được, nó hét lên một tiếng hải hùng và co giò phóng thực mạng xuống đồi như thể bị... ma đuổi!

Tiếng thét thất thanh của Quý ròm vọng đến tai bọn nhóc đang thấp thỏm chờ đợi dưới chân đồi nghe rùng rợn chẳng khác gì tiếng còi báo động.

Đưa nào đưa nấy mắt mày xám ngoét. Trừ Tiểu Long, tất cả đều chạy dạt ra ngoài xa. Có đưa sợ đến run bần bật như lên cơn sốt rét.

Tiểu Long không biết Quý ròm gặp chuyện hung hiểm gì mà kêu thét kinh hoàng thế. Đang định chạy lên đồi cứu bạn thì nó đã thấy Quý ròm hớt hơ hớt hải phóng vèo ra khỏi đám cây lá, mặt cắt không còn một hột máu.

Tiểu Long vội vàng chạy lại dang tay đón bạn:

- Bình tĩnh lại đã nào!

Quý ròm mệt muốn xỉu. Không nói không rằng, nó ngồi bệt xuống đất thở dốc.

Bây giờ bọn nhóc mới rụt rè và tò mò bu lại.

- Chuyện gì thế? - Nhiều cái miệng nhao nhao hỏi.

Ngồi hõn ha hõn hển một hồi, Quý ròm đã hết mệt. Và cũng hết sợ.

Nhưng nó bắt đầu lo, chẳng biết phải giải thích với mọi người như thế nào về hành động chết nhát của mình.

Bọn nhóc hỏi "Chuyện gì thế?" nhưng Quý ròm có chuyện quái gì đâu mà đáp. Nhưng nó lại không tiện nói thật. Đang muốn làm "dũng sĩ không sợ ma", nó không muốn tự nhiên biến thành "dũng sĩ sợ ma".

Đang loay hoay chưa biết nói dối thế nào cho ổn, Quý ròm mừng rơn khi thấy thằng Hiện sốt ruột vọt miệng hỏi:

- Mà gặp chuyện gì khiếp đảm lắm phải không?

- Ừ, khiếp đảm lắm! - Quý ròm nhanh nhẩu gạt đầu, vừa đáp nó vừa cố ý rứt cổ cho tăng thêm phần ghê rợn.

Hiện nín thở:

- Thế mà vừa thấy gì?

Tròn mắt Quý ròm đảo lia lịa. Nó cố nhớ lại những câu chuyện ma mình từng nghe kể và tìm cách thêm thắt:

- Khi nãy ở trên đồi, tao đang lúi húi đi tìm quả bóng Tiểu Long vừa ném thì bỗng nghe một tiếng "bịch" ở phía sau lưng...

Kể đến đây, Quý ròm cố ý ngừng lại và giả bộ tăng hăng để cho bọn nhóc hồi hộp chờ. Quả nhiên, thấy Quý ròm "nghỉ giải lao" lâu lắc, đám khán giả liền nóng nảy giục:

- Thế rồi sao nữa? Cái vừa rơi đánh "bịch" đó là cái gì?

Một đứa nói:

- Chắc là một quả búa rụng!

- Mà đừng có đoán mò! - Một đứa khác bẻ lại - Nếu là quả búa thì chẳng việc gì thằng Quý lại kêu la om sòm và chạy vắt giò lên cổ thế! Có thể nó bị ma ném đất!

Rồi quay sang Quý ròm, thằng nhóc chớp mắt hỏi:

- Ma ném đất, đúng không mà?

- Tội mà đoán sai bét! - Quý ròm lắc đầu, rồi nghiêm mặt lại, nó trịnh trọng "giải đáp" - Đó là một cánh tay người! Tao vừa ngoảnh mặt lại đã thấy ngay một cánh tay người ở trên cây rớt xuống!

Mặt bọn nhóc lập tức lộ vẻ xao xuyến. Đứa nào đứa nấy nghe gai ốc nổi khắp người. Thằng Hiện lấp bắp:

- Một... cánh... tay... người?

Quý ròm mím môi:

- Ừ, một cánh tay người đang ngoe nguẩy!

- Thế là mà hét lên và bỏ chạy?

- Bậy! - Quý ròm tự ái - Chạy đâu mà sớm thế! Lúc đó tao chưa chạy! Tao còn phải chờ xem cánh tay định làm gì!

Một ông nhóc nuốt nước bọt, hỏi bằng giọng thích thú pha lẫn sợ hãi:

- Thế cánh tay làm gì?

- Nó chả làm gì cả! - Quý ròm nhún vai - Nhưng đúng lúc đó tao lại nghe "bịch" một tiếng nữa. Ngoảnh qua bên cạnh, lại thấy thêm một cánh tay thứ hai!

- Cũng ngoe nguẩy?

- Ừ, cũng ngoe nguẩy!

- Rồi sao nữa?

Quý ròm lim dim mắt:

- Rồi "bịch, bịch" cả chục lần như vậy nữa!

Theo lời Quý ròm thì sau hai cánh tay tiếp tục có cả chục thứ thi nhau rơi xuống. Chân trái, chân phải rồi tới ngực, bụng, đầu, cổ... Và trong những thứ đó, cái đầu là ghê nhất. Quý ròm nói:

- Cái đầu nháy mắt trêu tao. Rồi lại còn nhe răng cười hềnh hếch.

Thằng Hiện ôm ngực:

- Và thế là mày quay người...

Không để Hiện nói hết câu, Quý ròm hừ mũi:

- Không! Lúc đó tao vẫn chưa chạy!

Hiện gãi cổ:

- Thế mày chạy lúc nào?

Quý ròm ngó lên trời:

- Để tao nhớ xem! À, lúc các bộ phận tự động ráp lại với nhau và con ma từ từ đứng dậy lững thững tiến tới chỗ tao đứng! Tao liền xoay chân thủ thế định choảng nhau với nó một trận, nhưng tao chưa kịp ra tay thì nó đã thè lưỡi ra. Lưỡi nó mỗi lúc một dài và trong thoáng mắt đã vươn ra cả chục thước. Thấy vậy tao hơi hoảng nhưng rồi tao kịp trấn tĩnh và định thò tay ra chụp. Nhưng khi vừa nhấc tay lên, tao điếng hồn phát giác cái đang bò trong miệng nó không phải là cái lưỡi mà là một con rắn hổ lửa. Con rắn hổ vừa thấy tao giơ tay lên liền phồng mang định mồi. Nếu tao không kịp thét lên và bỏ chạy thì đã bị nó mồi chết tươi rồi!

Quý ròm chấm dứt câu chuyện một hồi lâu mà chẳng ông nhóc nào nói gì. Bọn chúng đang rung động đến lặng người trước những điều vừa nghe được. Tất nhiên bọn chúng không sợ con rắn hổ mà Quý ròm cố ý bịa thêm vào mẩu chuyện ma quen thuộc kia. Rắn, dù là rắn hổ lửa, bọn trẻ thôn quê đứa nào mà chả có lần nhìn thấy, thậm chí có đứa còn đập chết đem về nấu cháo ăn chơi. Nhưng nếu con rắn hổ là do cái lưỡi đỏ hồng và dài ngoằng của con ma hóa ra thì lại là chuyện khác, đáng kinh hãi hơn nhiều.

Bọn nhóc cứ ngồi thộn ra tại chỗ, mắt lăm lét liếc về phía đồi Cắt Cỏ như nơm nớp chờ xem cái lưỡi rùng rợn của con ma kia có âm thầm rượt theo Quý ròm đến tận chỗ bọn chúng đang ngồi hay không.

Chương 4

Buổi chiều, khi thằng Lượm chuẩn bị đánh bò về, Đế Lửa đột ngột lại gần Tiểu Long và Quý ròm, rủ:

- Hai đứa mày chốc nữa ghé nhà tao chơi!

Lời mời bất ngờ của thủ lĩnh Xóm Dưới khiến Tiểu Long và Quý ròm không khỏi ngạc nhiên. Tiểu Long chớp mắt:

- Nhà mày ở đâu?

Đế Lửa chỉ tay về bên kia con đường đất:

- Nhà tao đằng kia kìa! Gần xịt hà!

Tiểu Long lưỡng lự

- Nhưng còn thằng Lượm? Nó phải lừa bò về!

- Cứ để nó về trước! - Đế Lửa khoát tay - Tụi mày ghé tao chơi, lát về sau!

Lượm là đứa ham vui. Bình thường, gặp những chuyện như thế này, để gì nó chịu vâng lời. Nhưng bữa nay không hiểu sao nó dễ tính quá xá.

Nghe Đế Lửa nói, nó gật đầu ngay:

- Thằng Đế Lửa nói phải đó! Để em đánh bò về trước, anh Tiểu Long và anh Quý cứ ở chơi đi!

Tiểu Long khoái Đế Lửa ngay từ lần gặp đầu tiên. Vì vậy đã mấy lần nó định hỏi tại sao bữa nay thằng này nổi hứng rủ tụi nó về nhà nhưng sợ Đế Lửa phật ý, nó đành ngậm miệng làm thinh.

Quý ròm khác Tiểu Long. Thằng Lượm vừa quay đi là nó quay lại dòm Đế Lửa, thắc mắc ngay:

- Nhà mày có gì vui không mà rủ tụi tao tới?

- Có.

Quý ròm tò mò:

- Có gì vậy?

- Có chị Cam tao!

Câu trả lời của Đế Lửa kỳ cục đến mức Quý ròm tưởng nó nói đùa.

Nhưng mặt mày Đế Lửa vẫn nghiêm nghị khiến Quý ròm gãi tai, ngơ ngác:

- Chị mày?

Đế Lửa khịt mũi:

- Ừ. Chị Cam tao thảng trước đi mót củi trên đồi Cắt Cỏ bị ma giấu một lần!

- Chị mà bị ma giấu?

Quý ròm hỏi lại mà bụng giật thon thót. Nó quên bẵng vừa rồi nó "gặp" một con ma còn khủng khiếp hơn nhiều.

Đế Lửa chẳng chú ý đến vẻ hoang mang đáng ngờ của Quý ròm. Nó tiếp tục nói:

- Xưa nay những người gặp ma bao giờ cũng bị bắt mất hồn vía, nếu không lăn đùng ra chết thì cũng dở điên dở dại!

Quý ròm thấp thỏm:

- Thế chị Cam mà có điên điên dại dại không?

- Chị Cam tao thì không hề gì! - Đế Lửa chép miệng - Đó là nhờ chị tao cúng!

Quý ròm tròn xoe mắt:

- Cúng?

- Ừ. Chị tao cúng suốt ba ngày luôn!

- Thế chị mà cúng như thế nào?

Đế Lửa lộ vẻ bối rối:

- Tao cũng chả rõ! Đó là tao chỉ nghe chị tao bảo thế thôi!

Rồi nó chép miệng nói thêm:

- Chính vì không rõ nên tao mới rủ mà với thằng Tiểu Long về nhà chơi! Tao sẽ nhờ chị Cam tao chỉ cho mà cách cúng vái. Nếu không, sớm muộn gì mà cũng gặp tai họa!

Câu cuối cùng, Đế Lửa nói bằng giọng chắc như đinh đóng cột làm Quý ròm bất giác đâm lo. Tất nhiên Đế Lửa nói là nói về những người gặp ma thực sự. Quý ròm không ở trong trường hợp đó. Từ đầu đến cuối, nó chỉ toàn bịa. Nhưng câu chuyện chị Cam bị ma giấu thảng trước khiến nó la ngay ngáy. Nếu đúng như vậy thì trên đồi Cắt Cỏ quả là có ma thật! Mình tuy không gặp ma nhưng mình bịa lung tung về "họ" để dọa bọn nhóc, hành động bất kính đó thế nào "họ" cũng không bỏ qua! Quý ròm xao xuyến nhủ bụng và chẳng còn hứng thú gì để tiếp tục vắn vẹo, nó lặng lẽ đi theo Đế Lửa.

Tiểu Long trước sau tịnh không chen một lời nào vào câu chuyện giữa Quý ròm và Đế Lửa. Thấy thủ lĩnh Xóm Dưới lo lắng cho tính mạng của Quý ròm, Tiểu Long vừa cảm động lại vừa buồn cười. Nhưng nó không

buồn nhếch mép. Nó đóng vai kẻ vô can, Đế Lửa bước tới đâu nó làm thỉnh bước theo tới đó.

Nhà Đế Lửa quả là gần xị, đúng như nó "quảng cáo". Bên kia con đường làng là một lối mòn chạy xuôi giữa hai bờ duối đại lổm đổm quả vàng. Lối mòn dẫn đến một ngôi nhà gạch ba gian xây theo kiểu xưa, mái lợp ngói âm dương với những cánh cửa gỗ lim to bản và lên nước đen bóng. Đó là nhà Đế Lửa.

Nhà Đế Lửa có bốn chị em cả thảy. Nhưng vào giờ này, thằng Chút và thằng Do còn ở ngoài đồng. Chỉ có mỗi chị Cam nó ở nhà.

Chị Cam của thằng Đế Lửa là một cô gái xinh đẹp theo kiểu thôn dã. Đôi môi mọng đỏ tự nhiên, mái tóc dài óng ả ngang lưng thoang thoang mùi bồ kết và đôi mắt to tròn, đen láy như mắt nai.

Đôi mắt đó càng mở to hơn nữa khi nghe ông em kể thao thao về những điều kinh dị Quý ròm vừa gặp phải trên đồi Cắt Cỏ.

Đế Lửa vừa dứt lời, chị quay sang Quý ròm, mỉm cười hỏi:

- Những chuyện vừa rồi là có thật cả đấy chứ?

Câu hỏi đột ngột của chị Cam khiến Quý ròm chột dạ. Nó chớp mắt làm bộ thật thà:

- Thật trăm phần trăm đấy ạ! Chính mắt em thấy mà lại!

- Chị chỉ hỏi thể thôi, chứ chị tin là em trông thấy thật! - Trong thoáng mắt, chị Cam thu ngay nụ cười nửa miệng, mặt chị bỗng chốc mơ màng. Và trong vẻ mơ màng đó, chị nói - Trên đồi Cắt Cỏ ma nhiều lắm! Ma ở trong ngôi nhà hoang! Tháng trước chị đi mót củi ở đó, bị ma giấu gần nửa ngày trời!

Quý ròm tò mò:

- Thế con ma giấu chị có giống với con ma nhát em không?

- Chị không nhìn thấy! - Chị Cam khẽ cắn môi - Hôm đó là buổi trưa, chị bó củi xong tính trở về nhà thì không tìm được đường đi xuống. Như bị một kẻ vô hình dẫn dắt, chị cứ đi loanh quanh trên đồi. Đi mãi, đi mãi đến kh kiệt sức thì chị thiếp đi!

Quý ròm hồi hộp:

- Rồi sau đó thì sao?

Chị Cam đưa tay vuốt tóc:

- Mãi đến khi trời gần tối, chị mới tỉnh dậy. Và nhận ra mình đang nằm vắt vẻo trên ngọn cây.

Câu chuyện của chị Cam làm Quý ròm sờn gai ốc. Nó nói, và nghe miệng khô rang:

- Như vậy đúng là ma thật rồi!

- Còn thật với không thật gì nữa! - Dế Lửa hừ giọng - Đang ở dưới đất tự nhiên lại tòng teng trên cây, không phải ma làm thì ai vào đấy!

Rồi quay sang bà chị, nó sốt ruột đi vào mục đích chính:

- Thế rồi sau đó chị cúng vái ra sao, bày cho bạn em đi!

Chị Cam lim dim mắt:

- Sau đó chị phải trở lại đồi Cắt Cỏ nhặt một hòn đất đem về. Và đợi đến nửa đêm chị ra sau vườn thắp một nén nhang cắm trước hòn đất. Suốt ba đêm liền như vậy!

Quý ròm thở phào:

- Chỉ thế thôi ư?

- Ừ, chỉ thế thôi! Nhưng khi thắp nhang mình phải thật thành tâm!

Câu chuyện rừng rợn của chị Cam đủ biến một đứa lém lỉnh như Quý ròm trở thành đồ dẫn. Nó nghệt mặt ra:

- Chị đừng lo! Em sẽ làm được mà!

Nói sao làm vậy, lúc quay trở ra, Quý ròm không thẳng đường về Xóm Trên mà kéo Tiểu Long lần theo lối cũ.

- Đi đâu đây? - Tiểu Long vùng ra khỏi tay bạn.

- Trở lại đồi Cắt Cỏ!

- Chi vậy?

- Thì như chị Cam dặn đó! Nhặt một hòn đất đem về!

- Trời đất! - Tiểu Long tròn tròn mắt - Bộ mày tính làm thật hả?

Lần này thì Quý ròm không đáp. Tự dưng nó cảm thấy ngượng ngượng. Ừ, một "nhà khoa học" như nó bỗng nhiên lại đi nghe lời một cô gái quê bày ra chuyện cúng vái ma quỷ quả là trông chẳng giống ai thật! Nhưng biết làm thế nào được! Nhà khoa học thì nhà khoa học chứ! Nếu nổi khùng lên, những hồn ma lảng vảng trong ngôi nhà hoang kia thừa sức vật cổ bất cứ một nhà khoa học nào! Mà Quý ròm thì không muốn bị vạ cổ. Nó cũng không muốn dở điên dở dại. Vì vậy, nó đành phải nghe lời chị Cam. Và cũng vì vậy, nó nói mà không nhìn Tiểu Long, giọng ngượng ngập:

- Tự dưng tao thấy sờn sợ thế nào!

Sự thú nhận của Quý ròm khiến Tiểu Long thêm chưng hửng:

- Sợ gì?

- Thì sợ ma chứ sợ gì! - Quý ròm đổ quai - Thằng này hỏi lạ!
- Nhưng mà có gặp ma thật đâu! - Tiểu Long cười hích hích - Bộ mà tưởng tao cũng tin những gì mà kể như tụi kia sao!

Biết không lòi Tiểu Long được, Quý ròm thở dài:

- Thì tao phịa! Nhưng khi thằng Đế Lửa chắc chắn không phịa! Như vậy có nghĩa là trên đồi Cắt Cỏ có ma thật! Và tao đã vô tình đem "họ" ra giễu cợt!

Tới đây thì Tiểu Long bắt đầu hiểu ra nỗi lo lắng của bạn. Thì ra thằng ròm này lúc này lơ cao hứng ba hoa cho sướng miệng bây giờ lại đâm hốt tính bày chuyện cúng kiếng để năn nỉ lũ ma trên đồi khoan hồng tha mạng! Tiểu Long cười thầm trong bụng nhưng thấy Quý ròm sợ sệt thực sự, nó không nỡ trêu.

- Nhưng mà từng bảo là mà không tin ma kia mà! - Tiểu Long tìm cách trấn an bạn.

- Thì vậy! - Quý ròm nuốt nước bọt - Không tin nhưng vẫn cứ sợ! Bởi nhớ có ma thật thì sao?

Tiểu Long cười khì:

- Nhớ thế quái nào được!

Quý ròm lăm lét nhìn về phía đồi Cắt Cỏ:

- Thế ai đã dẫn chị Cam đi vòng vòng trên đồi và làm cho chỉ mê man?

Tiểu Long nhún vai:

- Có thể chỉ bất tỉnh là do mệt mỏi, do ngã nắng hay do trúng gió gì đó thôi!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Trúng gió gì mà bay tuốt lên ngọn cây?

- Chuyện đó quả thật khó hiểu! - Tiểu Long chớp chớp mắt - Nhưng cũng có thể do chị Cam cố tình phịa ra!

Quý ròm ngơ ngác:

- Chị Cam phịa ra chuyện đó để làm gì?

- Thì cũng như mà vẫn phịa vậy thôi! - Tiểu Long cười cười - Để cho câu chuyện thêm hồi hộp và hấp dẫn!

Ừ nhỉ, thằng mập này nói cũng có lý! - Quý ròm nhú mày nghĩ ngợi, nó đã dần dần lấy lại bình tĩnh - Có thể câu chuyện quái dị kia chị thằng Đế Lửa đã phịa ra để "trộ" thiên hạ chơi! Chứ nếu bảo thật là mình lên đồi mót củi bị trúng gió mê man, một lát tỉnh dậy ngồi lên đi về thì ai bỏ công ngồi nghe một câu chuyện dở ẹc, nhạt phèo như thế! Vì vậy mà chị

Cam đã tìm cách thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm ly kỳ, gay cấn! Cũng hết như vừa rồi mình đã tưởng tượng ra câu chuyện ma quái ghê rợn kia và làm cho bọn nhóc sợ xam mặt đỏ thôi!

Những ý nghĩ thoáng hiện ra trong đầu khiến mặt mày Quý ròm bỗng chốc tươi tỉnh hẳn. Lòng nhẹ nhõm như vừa trút đi một gánh nặng, nó nhìn Tiểu Long gật gù khen:

- Không ngờ cái đầu óc chậm chạp của mày thỉnh thoảng cũng nghĩ được...

Nhưng câu nói mới thốt nửa chừng, Quý ròm bỗng lắc đầu nguầy nguậy:

- Nhưng không thể như thế được! Chị Cam không phải là tao! Chỉ không giống chút nào với một người ưa ba hoa, bốc phét!

Tiểu Long nhún vai:

- Biết đâu được! Ba hoa, bốc phét đâu phải là "tài sản riêng" của mày! Đang theo đuổi những ý nghĩ trong đầu, Quý ròm không buồn để ý đến giọng điệu cà khịa của Tiểu Long. Nó nói với vẻ quả quyết:

- Nhưng với chị Cam thì không! Tao tin là chỉ không phịa chuyện!

Tiểu Long nheo mắt:

- Nghĩa là "nhà khoa học" Quý ròm đã bắt đầu tin ma?

Câu hỏi của Tiểu Long là câu hỏi bình thường nhưng Quý ròm cảm thấy như thẳng mập đang chế nhạo mình. Nó hừ mũi:

- Trước một chuyện như thế làm sao không tin được. Lại còn chuyện ma quỷ hiện lên đốt đèn bày tiệc trong ngôi nhà hoang nữa! Nếu đó là chuyện vô căn cứ thì chẳng đời nào thằng Lượm và thằng Đế Lửa mỗi khi nghe nhắc đến lại lăm la lăm lét, sợ đến vãi mật như thế! Rồi bọn trẻ trong làng nữa! Tui nó không dám thả bò ăn sát chân đồi đâu thể chỉ vì một câu chuyện bâng quơ!

Lần này, trước những lý lẽ vững chắc của Quý ròm, Tiểu Long chẳng biết bắt bẻ vào đâu. Nó câm miệng hến một hồi rồi thở dài xuôi xị:

- Thật tao cũng chẳng biết có nên tin hay không! Tốt nhất tui mình cứ về hỏi kỹ lại thằng Lượm xem sao!

Chương 5

Tiểu Long và Quý ròm chưa kịp hỏi thằng Lượm thì thằng Lượm đã hỏi trước.

Vừa thấy hai ông anh ló đầu qua khỏi cổng, nó đã chạy vù ra, miệng láu táu:

- Chị thằng Đế Lửa đã chỉ cách cho hai anh rồi hả?

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mà nói gì vậy? Cách gì là cách gì?

- Anh đừng có giả bộ! - Lượm nheo mắt lém lỉnh - Cách cúng vái ma quỷ chứ cách gì! Chẳng phải thằng Đế Lửa dẫn hai anh về nhà là vì chuyện đó sao?

- Ủa! Hóa ra mày biết trước rồi hả? - Tiểu Long nhìn ông em, mặt nghệt ra.

Lượm cười hí hí:

- Chuyện gì mà em chả biết! Nếu không phải như vậy để gì em chịu đánh bò về thui thui một mình!

Trước mặt ông em tinh quái như thế, Tiểu Long chỉ biết lắc đầu cười gượng gạo.

- Chuyện gì mày cũng biết, vậy mày biết gì về ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ? - Quý ròm đột ngột hắng giọng hỏi.

- Thì những gì em biết, em đã kể hết với hai anh rồi! - Lượm hạ giọng đáp, mỗi khi nhắc đến ngôi nhà trên đồi Cắt Cỏ bao giờ nó cũng lộ vẻ thấp thỏm.

Quý ròm nhìn chòng chọc vào mặt Lượm:

- Nghĩa là câu chuyện ma đốt đèn là chuyện thật trăm phần trăm?

- Thì thật chứ sao! - Lượm gãi cổ - Chính mắt em thấy mà lại!

- Chính mắt mày thấy? - Lần này thì cả Quý ròm lẫn Tiểu Long đều bật hỏi.

- Ủ! - Lượm gật đầu và sau khi dáo dác dòm quanh với vẻ sợ sệt, nó thì thào kể - Tối thứ bảy cách đây hai tuần, bệnh ông đột ngột trở nặng. Ông mệt, thở không ra hơi. Ba lo quá bèn sai em đạp xe xuống nhà ông Cửu Ngô ở Xóm Dưới mời ông lên xem mạch cho ông.

- Sao tao nghe chú Năm bảo ông uống thuốc của thầy Giáo Hóa? - Tiểu Long vọt miệng cắt ngang.

Lượm khịt mũi:

- Ông chỉ mới uống thuốc của thầy Giáo Hóa cách đây vài ngày thôi!

Trước đó ông vẫn hốt thuốc chỗ ông Cửu Ngô!

Quý ròm không quan tâm đến chuyện ông của Tiểu Long uống thuốc của ai cho lắm. Nó lộ vẻ sốt ruột:

- Thế rồi sao nữa? Mà y có mời được ông thầy đó không?

- Được! - Lượm gạt đầu - Nghe em hỗn hển báo tin, ông lật đật đi theo em liền!

- Rồi sao nữa? - Quý ròm lại nóng nảy giục.

- Rồi em chở ông đi chứ sao! Đến nơi, sau khi ông bắt mạch và hốt thuốc cho ông xong, em lại chở ông về nhà!

Cái lối kể chuyện con cà con kê của Lượm làm Quý ròm đổ quạu:

- Mà y nói cái gì mà dông dài thế! Vậy chứ mà y thấy ma đốt đèn vào khi nào?

Lượm đưa tay quệt mồ hôi trán:

- Từ từ để em kể! Sắp tới chỗ đó rồi!

Rồi nó thu người lại, mặt mày nghiêm trọng:

- Sau khi chở ông Cửu Ngô về lại Xóm Dưới, em một mình đạp xe về.

Trước nay em vẫn nghe tụi bạn đồn đủ chuyện về ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ nên ban đêm đi ngang qua đó em hãi lắm. Nhưng hai lượt chở ông Cửu Ngô đi về thì không sao. Đến lần thứ ba, lúc quay trở về nhà một mình, em thỉnh thoảng nhìn thấy có ánh lửa trên đồi. Ánh lửa phát ra ngay từ ngôi nhà hoang. Thế là hồn vía lên mây, em cong lưng đạp bán sống bán chết, bên tai cứ có cảm giác như ai đó đang thỉnh thoảng đuổi theo!

- Đồ chết nhát! - Quý ròm cười mũi, nó quên bằng so với Lượm, nó cũng chẳng dũng cảm hơn bao nhiêu - Chắc gì đó là ma! Biết đâu có ai đang đốt đèn tìm kiếm cái gì trên đó thì sao!

- Ai lại đi lên đồi vào giờ đó! - Lượm cãi - Hơn nữa, ánh lửa em nhìn thấy không giống với ngọn lửa thông thường. Ngọn lửa thông thường có màu vàng. Còn ngọn lửa kia xanh lè xanh lét!

- Ngọn lửa màu xanh? - Quý ròm ngạc nhiên.

Lượm nuốt nước bọt:

- Ừ! Đó đích thị là ngọn đèn ma!

Trong khi Quý ròm thần người nghĩ ngợi thì Tiểu Long neho mắt ngó Lượm:

- Thế sao hôm trước mày bảo ma đốt pháo bông?

Câu hỏi vắn của ông anh không làm Lượm bối rối tí ti. Nó gật đầu:

- Đó là do tụi Xóm Dưới kể! Nhưng chuyện ma đốt pháo bông thỉnh thoảng mới có đũa bắt gặp. Còn ma thắp đèn mỗi tối thứ bảy thì đũa nào cũng trông thấy!

Rồi thấy Tiểu Long có vẻ ngờ vực, Lượm tặc lưỡi nói thêm:

- Không tin, anh đi hỏi thằng Tắc Kè Bông xem!

Tối đó, Tiểu Long và Quý ròm đợi đến khuya lơ khuya lắc mới thấy Tắc Kè Bông mò về.

Tiểu Long đón Tắc Kè Bông ngay ngạch cửa:

- Bông nè! Mày đã nhìn thấy ngọn đèn ma trên đồi Cắt Cỏ bao giờ chưa vậy?

- Chưa!

Câu trả lời của Tắc Kè Bông làm Tiểu Long và Quý ròm chưng hửng.

- Chưa hả? - Tiểu Long quẹt mũi - Sao thằng Lượm bảo tụi tao hỏi mày thì biết?

Tắc Kè Bông liếm môi:

- Chuyện ma quỷ trong ngôi nhà hoang chỉ mới xuất hiện chừng hai, ba tháng nay thôi! Còn tao thì lâu rồi không đi xuống Xóm Dưới nên tao không biết!

Quý ròm phấp phồng:

- Nhưng theo mày thì chuyện đó có thật không?

- Tao cũng chả rõ! - Tắc Kè Bông lộ vẻ ngập ngừng - Nhưng chắc là có thật! Chuyện ma đốt đèn rất nhiều người nhìn thấy. Ngay cả mẹ tao cũng trông thấy một lần. Mẹ tao dặn tao nếu không có chuyện khẩn cấp thì không được đi ngang đồi Cắt Cỏ vào ban đêm!

Thấy Tắc Kè Bông đem thím Năm Sang ra làm bằng chứng, Quý ròm hết ham chất vấn. Nó liếc Tiểu Long như muốn nói "Như vậy chuyện ma này là có thật mày ạ!". Và ý nghĩ đó khiến nó lo âu không tả. Nó sực nhớ hồi chiều bị Tiểu Long phá bĩnh, cuối cùng nó đã không nhặt một hòn đất nào nơi đồi Cắt Cỏ đem về như lời chị Cam dặn và như vậy rất có thể một ngày nào đó nó sẽ bị lũ ma kia tìm tới vắn cổ.

Thấy Quý ròm nhìn mình bằng ánh mắt nhớn nhác, Tiểu Long biết tỏng bụng dạ thằng này đang nghĩ gì. Nó liền giở giọng cà khịa:

- Làm gì mày hã thế? Bộ mày quên mày là "nhà khoa học" rồi sao?
Quý ròm chưa kịp "chống đỡ" đòn tấn công của Tiểu Long thì Tắc Kè Bông đã bất bình lên tiếng:

- Nhà khoa học thì nhà khoa học chứ! Đã gặp ma rồi thì nhà khoa học cũng bó tay!

Tiểu Long nheo mắt:

- Ai bảo mày thế? Đã là nhà khoa học thì đời nào người ta lại tin ma!

- Đây là anh tưởng thế thôi! - Tắc Kè Bông nhún vai - Đâu phải chỉ có dân quê mới tin ma!

Rồi sợ Tiểu Long không tin, Tắc Kè Bông hùng hồn dẫn chứng:

- Ví dụ như anh Sơn ở trên huyện! Ảnh làm ở xưởng phân bón, là kỹ sư đang hoàng nhé! Lúc đầu nghe người ta kháo nhau về chuyện ma thường hiện lên ở đồi Cắt Cỏ, ảnh cũng vỗ ngực nói ngang như mày vậy. Ảnh bảo ảnh là nhà khoa học, không bao giờ mê tín. Thậm chí cách đây khoảng hai tháng, hồi ngôi nhà hoang mới bắt đầu có ma, ảnh còn băng băng xộc lên tận đồi Cắt Cỏ, bảo sẽ tìm cho ra bọn người nào giả ma giả quỷ nhất dân làng.

Quý ròm nhấp nhồm như ngời phải tổ kiến:

- Thế rồi sao? Ảnh có tìm ra dấu vết gì không?

- Đã là ma thì làm quái gì có dấu vết mà tìm! - Tắc Kè Bông cười khẩy - Một giờ trưa thứ bảy ảnh đi lên đồi, tới sau giờ chiều mới trở xuống, người tươi tắn như cái mền rách. Bọn trẻ bu đen bu đỏ dưới chân đồi xúm lại hỏi, ảnh không nói được tiếng nào, chỉ thất tha thất thểu lần về nhà ông Cả Tham.

Tiểu Long tò mò:

- Ông Cả Tham là ai?

- Ông Cả Tham là người Xóm Dưới. Ông không vợ không con, sống già một mình. Mỗi lần về làng công tác, anh Sơn thường ở nhà ông.

Đối với Quý ròm, ông Cả Tham là ai, ông sống một mình hay sống với mười bà vợ không quan trọng. Nó nôm nao:

- Thế không ai biết anh Sơn đã gặp phải chuyện gì trên đồi hết hay sao?

- Biết chứ! Sáng hôm sau, khi đã hoàn hồn, anh Sơn mới từ từ nhớ lại.

Ảnh bảo khi lên gần tới ngôi nhà hoang, ảnh bỗng nghe có tiếng hát ru con từ trên ngọn cây vọng xuống. Giật mình ngó lên, ảnh thấy một người đàn bà đang nằm đong đưa trên chiếc võng mắc giữa hai nhánh cây cao ngều. Và ảnh điếng người khi phát giác ra chiếc võng chính là mái

tóc của người đàn bà. Mái tóc dài đến nỗi sau khi đã quấn bốn, năm vòng vào nhánh cây còn thông xuống sát đất. Ảnh chưa kịp phản ứng thì vạt tóc quái dị đó đã phóng vụt tới và thít chặt cổ ảnh như một sợi dây thừng. Thế là ảnh mê đi. Bốn, năm tiếng đồng hồ sau, ảnh mới tỉnh dậy và thấy mình đang nằm giữa một bụi gai rập rập. Phải mất thêm gần cả tiếng nữa ảnh mới chui ra được, người ngòm xây xát, quần áo tả tơi... Câu chuyện của anh Sơn còn khủng khiếp hơn câu chuyện của chị thằng Đế Lửa gấp tí lần. Quý ròm nghe tới đâu, tóc gáy dựng đứng lên tới đó. Thằng Tắc Kè Bông kể dứt câu chuyện một hồi lâu và đã phúi chân chui vô mừng nằm từ đời nào đời nào rồi mà Quý ròm vẫn còn đứng đực ra giữa nhà. Đến khi Tiểu Long đụng vô người nó:

- Thôi, tui mình cũng lên nhà trên ngủ đi!

Quý ròm mới thần thờ lê bước đi theo bạn.

Đêm đó, Quý ròm cứ trần trọc hoài không sao ngủ được. Trong khi Tiểu Long nằm bên cạnh ngáy khò khò một cách bình thản thì cặp mắt Quý ròm vẫn mở thao láo. Nó cứ nằm dán mắt lên đỉnh mừng, đầu óc nghĩ ngợi lung tung.

Quý ròm nhớ đến thái độ sợ hãi của bọn trẻ làng đối với đời Cắt Cỏ, đến câu chuyện chị Cam bị ma dẫn đi lòng vòng và giấu trên ngọn cây và cuối cùng là câu chuyện anh Sơn kỹ sư bị ma thít cổ suýt chết. Những câu chuyện ghê rợn cứ bám chặt lấy đầu óc nó và không ngừng kích thích trí tưởng tượng khiến nằm trong nhà mà bụng nó cứ giật thon thót. Ảnh đèn hột vệt leo lét chong ở giữa nhà cứ chập chà chập chờn khiến Quý ròm bất giác cảm thấy rờn rợn. Có lúc, nó nín thở đếm tiếng thằn lằn tắc lười trên xà nhà, tưởng như những bóng ma trên đời Cắt Cỏ chiều nay đã âm thầm theo nó về đến tận nhà và hiện đang rình rập lẫn khuất đâu đây giả tiếng thằn lằn để trêu cợt và hăm dọa nó. Những con ma hung ác đó chỉ chờ nó sơ hở chớp mắt là xộc vào ngoạm đứt đầu nó, nếu không cũng hè nhau bắt nó đem đi.

Càng nghĩ Quý ròm càng hãi. Tim đập thình thịch trong ngực, nó kéo mền trùm kín đầu, nằm im nghe ngóng.

Nó cứ nằm bất động hoài hoài như vậy, lo lắng và mệt mỏi. Rồi vẫn với mớ hình ảnh ma mị không ngừng nhảy nhót trond đầu, nó thiếp đi lúc nào không hay.

Chương 6

Sáng hôm sau, Quý ròm dậy trưa trờ trưa trệt.

Khi nó rửa mặt lên thì Lượm đã đi học còn Tiểu Long đang ngồi gặm khoai lang đăng bàn.

Thím Năm Sang cười nhìn Quý ròm:

- Hồi hôm cháu nằm mơ thấy gì thế?

Quý ròm chột dạ:

- Dạ, cháu có thấy gì đâu ạ?

- Thế sao thím nghe cháu cứ hét lên chầm chặp? Cứ hét như bị ai rượt ấy!

Quý ròm đỏ mặt, nó gãi tai:

- Dạ, cháu cũng chẳng nhớ nữa!

Ông của Tiểu Long ở trong buồng nói vọng ra:

- Tại ban ngày cháu chạy nhảy la hét nhiều quá đấy! Hể ban ngày chơi đùa nhiều thế nào tối cũng mơ thấy đủ thứ quái dị!

Câu nói của ông khiến Tiểu Long cười thầm trong bụng. Nhưng nó không nói gì, chỉ ngồi im nhẩn nha gặm khoai. Dĩ nhiên dù Quý ròm chối biến, nó cũng biết tổng đêm hôm qua thằng này mơ thấy những gì. Cũng như nó biết sở dĩ Quý ròm "mơ thấy đủ thứ quái dị" như vậy không phải do "ban ngày chơi đùa nhiều" mà do một nguyên nhân hoàn toàn khác.

Nhưng sợ Quý ròm xấu hổ, Tiểu Long cố tình giả dại. Chỉ đến khi còn lại hai đứa, nó mới quay sang Quý ròm, nheo mắt cười hỏi:

- Hồi hôm mày mơ thấy bị treo trên ngọn cây hả?

- Đẹp mày đi! - Quý ròm hừ mũi.

Nhưng Tiểu Long không chịu "đẹp". Nó nhe răng khỉ:

- Hay là mày thấy bị nhốt giữa bụi gai?

Lần này thì Quý ròm sầm mặt:

- Tao không giỡn à ghen!

Thấy thằng ròm bắt đầu đồ quạu, Tiểu Long hết ham chòng ghẹo. Nó chớp mắt băng quơ:

- Sáng mai tụi mình đã rời khỏi đây rồi, sợ cóc gì nữa!

Quý ròm nhún vai:

- Nếu không rời khỏi đây tao cũng chẳng sợ!

Tiểu Long như không tin vào tai mình. Lời tuyên bố hách xì xằng của Quý ròm khiến nó ngẩn tò te:

- Mà không nói phét đấy chứ?

- Tao thèm vào nói phét!

Tiểu Long hấp háy mắt:

- Thế đưa nào hồi hôm nằm mớ hết vang nhà?

- Tao! - Quý ròm đáp tỉnh - Nhưng đó là hồi hôm! Hồi hôm tao thấy sờ sợ nhưng bây giờ tao không sợ nữa!

Tiểu Long cười ruồi:

- Bởi vì bây giờ mày biết mày chỉ còn ở lại đây hăm bốn tiếng đồng hồ nữa thôi và đến sáng mai khi mày đã ngồi trên xe đò thì bọn ma kia chẳng thể nào tìm ra tông tích của mày?

Quý ròm bĩu môi:

- Sai bét!

- Sai?

- Ừ! - Quý ròm gật đầu - Mày đánh giá tao quá thấp!

Rồi để cho Tiểu Long ngạc nhiên hơn nữa, nó khịt mũi nói thêm:

- Tối nay tao sẽ thám hiểm ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ!

Quả nhiên, cặp mắt Tiểu Long lập tức tròn xoe, hai hàng lông mi dựng đứng, muốn nháy cũng không nháy được. Nó tưởng như một quả bom nguyên tử vừa nổ bên tai. Mãi một lúc nó mới mở miệng một cách khó khăn:

- Mà không nói đùa đấy chứ?

Khi nãy Tiểu Long nghi Quý ròm nói phét, bây giờ nó lại nghi Quý ròm nói đùa. Bình thường Quý ròm đã giẫy đành đạch. Nhưng lúc này, đang cần giữ tư thế đỉnh đạc, nó chả thèm phản ứng theo kiểu trẻ con đó nữa. Mà nghiêm nghị gật đầu, theo đúng tác phong của một người đang chuẩn bị thám hiểm sao Hỏa:

- Hoàn toàn không! Chẳng ai lại đùa trước một nhiệm vụ quan trọng như thế!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Thế mày có biết tối hôm nay là tối thứ mấy không?

- Tối thứ bảy.

Tiểu Long nhắc nhở:

- Mày đừng quên tối thứ bảy là tối mà ma quỷ thường hiện lên đốt đèn bày tiệc!

Quý ròm nhếch mép:

- Chính vì vậy mà tao phải đến đó!

Thái độ của Quý ròm khiến Tiểu Long càng lúc càng lấy làm lạ. Một cái đĩa trước giờ nhát như cáy, mới tối hôm qua đây thôi nghe thằng Tắc Kè Bông thuật chuyện anh chàng Sơn bị ma giấu đã xám ngoét mặt mày suýt tí nữa vãi ra quần, vậy mà bây giờ dùng dùng đòi đi lên đồi Cắt Cỏ vào lúc đêm hôm, lại nhằm ngay cái lúc bọn ma đang quần tam tụ ngũ chén tạc chén thù, bảo Tiểu Long không sợ sao được!

- Mà nói thật đấy hở?

Tiểu Long lại chép miệng hỏi. Lần thứ ba trong vòng năm phút, nó tỏ vẻ nghi ngờ Quý ròm.

Nhưng Quý ròm hôm nay dễ tính quá xá. Thấy Tiểu Long cứ ngẩn người hỏi đi hỏi lại, nó chỉ cười cười:

- Thật chứ sao không!

Thực ra Quý ròm là chúa nhát. Trên đời này nhát hơn nó họa may chỉ có nhỏ Hạnh. Nhưng bên cạnh tính nhát gan cố hữu, Quý ròm lại có tính tò mò, ưa khám phá của một "nhà khoa học" bẩm sinh. Là vua giải câu đố, đầu óc Quý ròm luôn luôn bị kích thích bởi những điều phức tạp, bí ẩn. Và trong đa số các trường hợp, tính hiếu kỳ cuối cùng bao giờ cũng lấn át được nỗi sợ hãi. Nếu không vậy, lần trước ở Vũng Tàu khi phát hiện ra tòa lâu đài kỳ bí ẩn hiện giữa rừng thông, nó đã bỏ chạy từ đời tám hoánh rồi!

Lần này cũng vậy, sau khi kinh hoàng đến mất ngủ trước những "truyền thuyết ma quái" quanh ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ, đầu óc Quý ròm dần dần bình tĩnh trở lại và lòng nó bắt đầu dấy lên những nỗi hồ nghi.

Tiểu Long không hiểu điều đó, lại hỏi:

- Thế mà hết sợ rồi kia à?

- Sợ gì?

- Thì sợ ma chứ sợ gì! Hôm qua mà bảo dù không tin ma mà vẫn cảm thấy sờ sợ kia mà?

- Sợ thì vẫn sợ! - Quý ròm tặc lưỡi thú nhận - Nhưng trong chuyện này tao thấy có nhiều điểm khả nghi lắm!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Nhiều điểm khả nghi?

- Ừ! - Quý ròm thủng thỉnh - Chẳng hạn chuyện ma quỷ trên đồi Cắt Cỏ chỉ mới xuất hiện khoảng hai, ba tháng nay thôi! Đó là điểm đáng nghi

thứ nhất. Tại sao gần đây ma quỷ mới hiện lên mà không phải là từ trước?

Đó là nghi vấn Quý ròm tự đặt ra cho mình nhưng vì Quý ròm nói ra miệng nên Tiểu Long có cảm giác thằng ròm này đang hỏi nó. Thế là Tiểu Long đực mặt ra và lúng túng đưa tay quẹt mũi. Tiểu Long không phải là đứa giỏi suy luận. Trước nay nó không sợ ma sợ quỷ chẳng qua vì tính nó gan lì. Nó cho chuyện ma quỷ là do những người yếu bóng vía tưởng tượng hoặc bịa đặt ra thôi. Còn tại sao những người này bịa đặt ra như vậy thì nó không buồn thắc mắc. Đó là điểm khác giữa nó và Quý ròm.

Quý ròm lại tiếp tục bóp trán:

- Điểm đáng nghi thứ hai là tại sao ma quỷ chỉ hiện lên vào những tối thứ bảy! Thế những tối khác "bọn họ" đi đâu?

Tiểu Long lại quẹt quẹt mũi:

- Ờ há!

Nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của bạn, Quý ròm khoa tay:

- Chính vì những điểm khó hiểu đó mà tối nay tao và mày phải đến đó dò xét cho rõ thực hư!

Miệng Tiểu Long há hốc:

- Cả tao nữa?

Quý ròm hừ mũi:

- Chứ chẳng lẽ mày để tao đi một mình?

Câu hỏi vặn của Quý ròm khiến Tiểu Long nhăn nhó. Nó đưa tay gãi đầu:

- Tất nhiên tao sẽ đi với mày! Nhưng nhớ... đó là ma thật thì sao?

Dù là đứa to gan nhưng nghĩ đến chuyện đêm hôm xông vào hang ổ của những hồn ma, Tiểu Long vẫn cảm thấy chợn chợn. Không sợ ma là một chuyện, còn tìm gặp ma để khiêu khích là một chuyện hoàn toàn khác.

Vì vậy mà Tiểu Long bỗng chốc hoang mang.

Sợ là thứ "bệnh" dễ lây. Giọng điệu lo ngại của Tiểu Long lập tức khiến Quý ròm chột dạ. Đánh mất vẻ hùng hổ ban đầu, nó ngập ngừng hạ giọng:

- Tao đã suy nghĩ kỹ rồi! Không thể là ma thật được!

Tuy cố làm ra vẻ quả quyết, Quý ròm vẫn không giấu được nỗi xao xuyến.

Đã thế Tiểu Long còn lảng nhãng:

- Tao nói là "nhỡ" chứ bộ!

Sợ quá hóa bực, Quý ròm đâm gắt:

- Có là ma thật tao cũng đi, mày sợ thì cứ việc ở nhà!

Thấy bạn mình dùng dùng nổi giận, mặt mày tự dưng đỏ gay như con gà chọi, Tiểu Long giương mắt ếch:

- Tao có bảo là tao không đi với mày đâu! Tao chỉ muốn biết nhờ gặp phải ma thật thì mình phải đối phó cách nào thôi!

- Thì mình sẽ đọc thần chú! - Quý ròm nhún vai - Xưa nay cách thầy pháp vẫn niệm thần chú lâm râm trong miệng để trừ ma đó thôi!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long kín đáo thở phào:

- Thế mày có biết câu thần chú đó không?

Câu hỏi của Tiểu Long kéo Quý ròm về với thực tại. Vẻ hăm hờ biến mất, nó dờ mắt ra:

- Không! Tao có đọc ở đâu đó một lần nhưng quên mất!

- Thế thì cũng như không!

Giọng Tiểu Long xui lơ, sự phấn khởi vừa chớm dậy trong lòng nó bị Quý ròm tạt một thùng nước lạnh làm cho tắt ngóm.

Một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu khiến Quý ròm đang ỉu xìu chợt tươi hơn hớn. Nó quay sang Tiểu Long:

- Mày đừng lo! Tao vừa nghĩ ra một cách!

Tiểu Long hồi hộp:

- Cách gì?

- Hỏi nhỏ Hạnh!

Tiểu Long hừ mũi, ngán ngấm:

- Đùa vô duyên!

- Tao không đùa! - Giọng Quý ròm bí mật - Trưa nay tao sẽ hỏi nhỏ Hạnh câu thần chú kia! Chắc chắn là nó biết!

Tiểu Long cười khẩy:

- Mày đi máy bay về thành phố hả?

- Mày ngốc quá! - Quý ròm nheo mắt - Cần quái gì phải về thành phố!

Trưa nay ăn cơm xong mình đón xe lên bưu điện huyện gọi điện thoại về cho nó!

- Ờ há! Vậy mà tao không nghĩ ra!

Tiểu Long cười toe. Nó không còn thấy Quý ròm "vô duyên" nữa. Mà ngược lại, trong mắt nó thằng ròm này tự nhiên trông "có duyên" dễ sợ!

Chương 7

Trưa đó, Tiểu Long, Quý ròm và thằng Lượm đón xe lên huyện.

Lẽ ra chỉ có Tiểu Long và Quý ròm nhưng khi biết hai ông anh chuẩn bị lên huyện, Lượm cứ nằng nặc đòi đi theo.

Thoạt đầu sợ bị lộ chuyện, Quý ròm gạt phắt:

- Tụi tao đi công chuyện, mày đi theo làm chi?

Lượm nhảy tung tưng:

- Em đi chơi! Đã lâu rồi em chưa được lên huyện!

Tiểu Long trợn mắt:

- Không được đâu! Tụi tao đi tới tối lặn! Mày đi theo làm sao dắt bò đi ăn?

Tưởng nghe vậy, Lượm sẽ cụt hứng. Nào ngờ nó cười toe:

- Anh khỏi lo! Hôm qua em đã cắt một mớ cỏ chất trong chuồng rồi!

Chiều thứ bảy bọn em đâu có dám thả bò lảng vảng dưới chân đồi Cắt Cỏ!

Chẳng tìm ra có để từ chối, Quý ròm đành thở dài:

- Thôi được! Nhưng khi tao vào bưu điện gọi điện thoại, mày phải đứng bên ngoài với Tiểu Long, không được vào bên trong nghe chưa!

- Tưởng gì! - Lượm "xì" một tiếng - Cái nhà bưu điện chán ngắt đó, anh có mời em cũng chả thềm vào!

Quả nhiên, khi đến nhà bưu điện ở trung tâm huyện lị, Lượm và Tiểu Long đứng trước cửa mua mấy thỏi chewing-gum nhai chóp chép, mặc Quý ròm vào bên trong gọi điện.

Nhỏ Hạch reo lên mừng rỡ khi nghe giọng nói của Quý ròm ở bên kia đầu dây:

- Ôi, Quý đó hả? Bạn và Long về khi nào vậy?

Quý ròm cười khì:

- Về đâu mà về! Tôi và thằng mập vẫn còn đang ở chỗ ông chú nó!

- Quý đừng có phịa! Ở thôn quê làm gì có điện thoại!

Quý ròm khịt mũi:

- Hạnh chả biết gì hết! Tụi này đón xe đò lên tận nhà bưu điện của huyện để gọi về đấy!

Giọng nhỏ Hạnh thoáng ngạc nhiên:

- Có chuyện gì gấp mà Quý phải lên huyện để gọi điện về thế?

- Co chuyện gấp lắm! - Quý ròm nghiêm giọng - Một chuyện cực kỳ quan trọng!

Nhỏ Hạnh lộ vẻ sốt ruột:

- Chuyện quan trọng là chuyện gì?

Quý ròm liếc môi:

- Nhưng trước hết tôi muốn biết Hạnh có tin ma không đã!

- Ma à? - Nhỏ Hạnh chưng hửng, nó không ngờ Quý ròm chuyển đề tài đột ngột như thế, nhưng rồi nó vội vàng đáp ngay - Không! Hạnh không tin! Nhưng tại sao Quý lại hỏi thế?

Quý ròm tặc lưỡi:

- Tụi này vừa gặp ma!

- Thôi đi! Đừng có xạo!

- Thật! - Quý ròm vẫn thản nhiên - Và tối nay tôi và Tiểu Long sẽ đi bắt ma!

Nhỏ Hạnh cười khúc khích trong má:

- Quý mà dám đi bắt ma?

Vẻ chế nhạo trong câu hỏi của nhỏ Hạnh chẳng khiến Quý ròm bối rối mấy may. Nó ưỡn ngực, quên phắt rằng nhỏ Hạnh chẳng thể trông thấy cái ưỡn ngực của nó:

- Gì mà không dám! Chính vì vậy tôi mới gọi điện để hỏi xem Hạnh còn nhớ câu thần chú trừ tà ma hay không!

- Câu thần chú nào? - Giọng nhỏ Hạnh xem chừng ngờ ngác.

- Câu thần chú mà các thầy pháp thường niệm ấy!

- À! - Nhỏ Hạnh chợt nhớ ra - Đó là câu "Án ma ni bát mê hồng"!

- Đúng là câu này rồi! - Quý ròm reo lên, nhưng rồi nó bỗng ngập ngừng hỏi lại - Nhưng Hạnh có chắc là câu này sẽ trừ được ma quỷ không?

- Quý hỏi buồn cười quá! Làm sao Hạnh biết được!

Nhỏ Hạnh đáp, giọng thoáng giễu cợt. Nhưng rồi thấy đầu dây bên kia lặng thinh, nó liền áy náy trấn an:

- Nhưng đây là câu thần chú phổ biến ở xứ Tây Tạng, nghe nói do Phật Bà Quan Âm truyền dạy!

Quý ròm thở phào:

- Thế thì tụi này có thể yên tâm được rồi!

- Nhưng mà này!

Sợ Quý ròm đột ngột cúp máy, nhỏ Hạnh vội vã gọi.

- Gì thế? - Quý ròm hỏi.

Nhỏ Hạnh tò mò:

- Bộ Quý và Long thấy ma thật hả?

Quý ròm khẽ tăng hăng:

- Chuyện này dài dòng lắm! Nếu kể tường tận thì tôi e sẽ không đủ tiền trả cho cuộc gọi. Nói tóm tắt thì ở chỗ tụi này có một ngôi nhà hoang trên đồi, cứ đến tối thứ bảy lại hiện lên những ngọn lửa xanh!

- Những ngọn lửa xanh?

- Ừ! Dân làng bảo đó là do những hồn ma hiện lên đốt đèn bày tiệc!

- Và Quý tin lấy tin để?

Tuy không nhìn thấy nhưng Quý ròm vẫn đoán ra nhỏ Hạnh đang nháy mắt với vẻ ranh mãnh. Nó liền "hừ" một tiếng:

- Nếu tin thì tối nay tôi đâu có mò đến ngôi nhà đó làm chi!

Nhỏ Hạnh vặn lại:

- Nếu không tin tại sao Quý lại hỏi câu thần chú kia?

Quý ròm gãi cổ:

- Đó là để đề phòng thôi! Nhỡ gặp ma thật thì tụi này có cái mà đối phó!

- Quý lo xa ghê nhỉ! - Nhỏ Hạnh bật cười, và nó chậm rãi nói - Nhưng những ngọn lửa xanh đó không phải là ma đâu! Hạnh biết nó là cái gì rồi!

- Cái gì? - Quý ròm hồi hộp.

- Phốt-pho!

- Phốt-pho?

- Ừ. Hợp chất này có ở trong xương người, hễ gặp không khí là bốc cháy. Vì vậy ở các nghĩa địa thường hiện ra thứ lửa màu xanh này, người ta vẫn gọi là ma trời.

Lời nhắc nhở của nhỏ Hạnh làm Quý ròm mừng rơn. Nó gật gù:

- Ờ há! Chuyện đơn giản vậy mà không hiểu sao tôi lại quên khuấy đi mất!

Nhỏ Hạnh "xí" một tiếng:

- Nhà ảo thuật chuyên tạo ra khói lửa mà lại quên?

Biết nhỏ Hạnh bắt đầu giở giọng châm chọc, Quý ròm lật đật:

- Thôi ghen! Hẹn gặp lại!

Và không để cô bạn thân yêu kịp nói thêm tiếng nào, nó vội vàng buông ống nghe xuống.

Tiểu Long đón Quý ròm trước cửa bằng cặp mắt mở tròn:

- Kết quả thế nào?

Mặt Quý ròm tươi rói:

- Thành công mỹ mãn!

Tiểu Long liếm môi:

- Nhỏ Hạnh biết câu thần chú đó hả?

Câu hỏi của Tiểu Long rõ là thừa, nhưng Quý ròm vẫn dễ dãi. Nó gật đầu:

- Ừ. Đó là câu "Án ma ni bát mê hồng"!

Thằng Lượm đứng cạnh, nghe như vẹt nghe sấm:

- Các anh nói chuyện gì vậy?

Quý ròm nheo mắt:

- Chuyện người lớn, mà con nít hỏi làm chi!

Thấy Quý ròm lớn hơn mình có hai, ba tuổi mà giọng kẻ cả, Lượm ức lắm. Nó lăm lăm bước theo Tiểu Long, không thềm hỏi nữa.

Sau khi dạo một vòng quanh huyện lỵ theo yêu cầu của Lượm, cả ba dắt díu nhau ra bãi đỗ để đón xe trở về làng.

Đang đi, Lượm đột ngột níu tay Tiểu Long:

- Anh Sơn kìa!

Tiếng reo của ông em làm Tiểu Long há hốc miệng:

- Anh Sơn nào?

- Anh Sơn chứ anh Sơn nào! - Lượm dậm chân - Cái anh tuần nào cũng xuống làng mình công tác đó!

- À, tao biết rồi! Đây là anh chàng thường ở nhà ông Cả Tham chứ gì!

Tiểu Long gật gù nói. Ngay lúc đó, Quý ròm cũng vừa kịp nhớ ra anh chàng kỹ sư Tắc Kè Bông kể hôm qua.

- Đúng rồi! - Lượm gật đầu, và nó chột ngạc nhiên - Sao anh biết?

Tiểu Long nhún vai:

- Tao nghe thằng Tắc Kè Bông nói.

Lượm nheo mắt:

- Nó kể chuyện ảnh xông lên đồi Cắt Cỏ bị ma giấu chứ gì?

- Ừ.

Lượm lại cầm tay Tiểu Long giật giật:

- Lại chào ảnh đi!

Tiểu Long còn đang ngần ngừ thì Quý ròm hắng giọng:

- Ừ, lại hỏi chuyện ảnh chơi!

Anh Sơn trạc hăm bốn, hăm lăm tuổi, ăn vận bánh bao, da trắng hồng như con gái. Thằng Lượm phát hiện ra anh đúng vào lúc anh đang tấp xe

vào một căn nhà bên đường. Nghe tiếng xe máy, một đứa bé khoảng ba, bốn tuổi ở trong nhà chạy ủa ra đón, theo sau là một người phụ nữ có lẽ mẹ nó.

Anh đang cúi xuống nựng nịu con thì Lượm gọi:

- Anh Sơn!

Nghe tiếng người gọi thành linh, anh giật mình quay lại. Nhận ra Lượm, anh "à" một tiếng:

- Lượm đấy hả? Em đi đâu đây?

- Em lên huyện chơi! - Lượm nhanh nhẩu đáp và đưa mắt tò mò nhìn người phụ nữ đang dắt con vào nhà, nó liếm môi hỏi - Vợ anh đấy hả?

- Ừ, vợ con anh đấy! - Anh Sơn ngượng ngập đáp, vẻ như bất đắc dĩ. Rồi đưa mắt nhìn Tiểu Long và Quý ròm, anh hỏi Lượm:

- Bạn em hả?

- Không! Đây là hai ông anh của em ở thành phố Hồ Chí Minh ra chơi!

Anh Sơn gật gù:

- Hèn gì anh trông mặt thấy là lạ!

Rồi như không muốn kéo dài cuộc gặp gỡ, anh nói:

- Thôi, anh phải vào nhà sửa soạn để chiều còn xuống làng!

Lượm định "dạ" nhưng nghe hai chữ "xuống làng", nó sực nhớ tới một chuyện liên vọt miệng:

- À, em quên kể anh nghe chuyện này! - Rồi chỉ tay vô người Quý ròm, nó hí hửng khoe - Cách đây mấy ngày anh Quý em đi lên đồi Cắt Cỏ và cũng bị ma nhát hết như anh lần trước đấy!

Đang dợm bỏ vào nhà, anh Sơn lập tức dừng chân lại. Có vẻ như câu chuyện của Lượm đã níu lấy chân anh. Anh tròn mắt nhìn Quý ròm:

- Em dám đi lên đồi Cắt Cỏ thật hả?

- Dạ.

- Em lên trên đó chi vậy?

Quý ròm chớp mắt:

- Em định nhặt quả bóng bạn em đánh rơi!

- Thế em đã thấy những gì? - Anh Sơn lại hỏi, giọng không giấu vẻ hiếu kỳ.

Lần này Quý ròm chưa kịp đáp, Lượm đã bô bô:

- Ối trời! Ảnh gặp toàn những chuyện rùng rợn không hà! Đang đi tự nhiên nghe "bộp" một cái, quay lại thấy một cánh tay người từ trên cây

rớt xuống giầy đành đập. Chưa hoàn hồn, đã nghe "bộp" một tiếng nữa, thế là thêm một cẳng chân...

Quý ròm không để Lượm ba hoa hết câu. Nó trừng mắt nhìn thẳng oắt:

- Thôi đi mày!

- Thôi gì mà thôi! - Lượm gân cổ - Những chuyện đó chả phải chính miệng anh kể là gì!

Sự bướng bỉnh của Lượm làm Quý ròm nổi dóa. Nó vừa phòng má định nạt thêm một tiếng nữa thì anh Sơn đã can thiệp. Anh nhìn xoáy vào mặt nó, hỏi:

- Những chuyện vừa rồi có thật không?

Không hiểu sao cái nhìn của anh Sơn khiến Quý ròm chột dạ. Nó đỏ mặt ấp úng:

- Cái đó là do em phịa ra để dọa các bạn thôi!

Lượm chết trân trước lời thổ lộ bất ngờ của Quý ròm. Miệng nó há hốc:

- Là chuyện phịa ư?

Tiểu Long cười hì hì:

- Ngay từ đầu tao đã biết đó là chuyện phịa rồi! Chỉ có ngây thơ như mày mới tin những điều kỳ quặc đó thôi!

Lượm không phải là đứa dễ đầu hàng. Nghe Tiểu Long chê bai, nó nghinh mặt phản kích ngay:

- Những chuyện đó chẳng có gì là kỳ quặc! Không tin, anh hỏi anh Sơn xem! Chính anh còn bị ma nhát nữa là!

Rồi để cho lời nói của mình thêm phần "nặng ký", nó quay sang anh Sơn:

- Phải không anh Sơn?

Thấy thằng oắt đột nhiên lôi mình ra làm "nhân chứng" cho mấy con ma, mặt anh Sơn nhăn nhu như bị. Anh "ừ". Tiếng "ừ" xụi lơ nhưng cũng đủ khiến Tiểu Long và Quý ròm sửng sốt:

- Ma nhát anh là chuyện có thật ư?

Anh Sơn gật đầu, ánh mắt lộ vẻ kỳ dị.

Quý ròm liếm môi:

- Chuyện ma giấu anh vào giữa bụi gai cũng có thật?

Anh Sơn lại gật đầu.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Và cả chuyện con ma đưa võng trên chính mái tóc của mình?

Thấy Quý ròm "phỏng vấn" tới tấp, anh Sơn tỏ vẻ bối rối. Anh chớp chớp mắt:

- Chuyện ma đưa võng là người ta thêm thắt! Nhưng hôm đó anh nghe có tiếng ru con ở trên ngọn cây!

Ba đứa trẻ bất giác cảm thấy lạnh mình. Tuy anh Sơn không nhìn nhận chuyện ma đưa võng, nhưng tiếng ru con ma quái mà anh nghe thấy đủ khiến bọn trẻ không rét mà run.

Quý ròm hỏi, giọng nơm nớp:

- Anh nghe thấy tiếng ru con thật ư?

- Tất nhiên là thật! - Anh Sơn khịt mũi - Vừa nghe tiếng ru con, anh liền dáo dác nhìn lên ngọn cây, nhưng chưa trông thấy gì đã xây xẩm mặt mày và ngã ra bất tỉnh!

Quý ròm hít vào một hơi:

- Và khi tỉnh dậy anh thấy mình đang ở trong bụi gai?

- Ừ.

Cũng như lần trước, lần này tiếng "ừ" của anh Sơn vẫn nhẹ như gió thoảng. Nhưng Quý ròm có cảm giác luồng gió lạnh lẽo đó đã luồn vào trái tim mình. Nó đưa tay xoa ngực:

- Thôi, tụi em về đây!

Nói xong, Quý ròm quay mình rảo bước. Lượm và Tiểu Long lật đật chào anh Sơn rồi vội vã co giò đuổi theo.

Ở phía sau, anh Sơn vẫn đứng chôn chân trước cổng nhà bần thần nhìn theo bọn trẻ.

Chương 8

Tối đó, ăn cơm xong, Tiểu Long lại gần Quý ròm:

- Sao mà?

- Sao là sao?

- Lát nữa đi không?

Quý ròm hừ mũi:

- Sao lại không?

Tiểu Long thở ra:

- Tao tưởng mày sợ!

Quý ròm nhún vai:

- Tao đã nói rồi! Sợ thì sợ, nhưng đi vẫn cứ đi! Nếu không đi, tội mình chẳng còn cơ hội nào khám phá những bí mật trên đồi Cắt Cỏ nữa! Ngày mai tội mình đã về lại thành phố rồi!

Tiểu Long có vẻ ngạc nhiên trước quyết tâm của Quý ròm. Nó chép miệng, băng quơ:

- Nhưng câu chuyện của anh Sơn nghe ghê quá!

Nghe Tiểu Long nhắc đến chuyện đó, Quý ròm bất giác lộ vẻ bồn chồn.

Nó ngồi im một hồi lâu, chẳng nói năng gì. Mãi một lúc, nó mới khẽ hắng giọng:

- Bộ mày tin anh Sơn nói thật sao?

Câu hỏi của Quý ròm làm Tiểu Long ngẩn ngơ:

- Chẳng lẽ mày nghĩ ảnh phịa chuyện?

Quý ròm liếm môi:

- Có thể lắm!

- Nhưng để làm gì? - Tiểu Long nhú mày.

Quý ròm nhún vai:

- Tao không biết! Nhưng nếu tao đã có thể phịa chuyện thì anh Sơn cũng có thể làm như thế!

- Thế còn chị thằng Đế Lửa? - Tiểu Long nhướn mắt - Mày từng bảo chị Cam là mẫu người không ưa phịa chuyện kia mà!

Câu hỏi vắn của Tiểu Long hiểm hóc đến mức Quý ròm ngẩn tò te. Nó "Ờ há" một tiếng rồi thần người ra nghĩ ngợi.

Nhưng nó cũng chẳng nghĩ được điều gì ra hồn. Những gì nó nghe được chung quanh ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ hư hư thực thực và quái dị

đến mức dù quen suy luận, nó cũng chẳng tìm thấy một chút ánh sáng nào trong toàn bộ câu chuyện huyền hoặc này.

À, không! Cũng có một tí ánh sáng! Đó là ánh sáng của hợp chất phốt-pho! Quý ròm tươi tỉnh ngó Tiểu Long:

- Ngoài câu thần chú trừ tà ma, nhỏ Hạnh còn nói một chuyện nữa!

- Chuyện gì? - Tiểu Long nhìn lom lom vào mặt bạn, không hiểu nhỏ Hạnh nói gì mà bộ mặt đang đuồn ra của thằng ròm bỗng phớn lên đột ngột thế.

Quý ròm chậm rãi:

- Nó bảo ngọn lửa xanh trên đồi Cắt Cỏ mà mọi người vẫn thấy là do phốt-pho bốc cháy!

- Phốt-pho ở đâu mà cháy?

- Ở trong xương người!

- Xương người? - Tiểu Long trố mắt.

- Ừ.

- Nhưng đào ở đâu ra xương người trên đồi Cắt Cỏ?

Quý ròm cười khẩy:

- Mà đã "đào" chưa mà mà biết không có?

Quý ròm "kê" một phát làm Tiểu Long hết ham hỏi tới hỏi lui. Nó thộn mặt ngồi im nghe Quý ròm giải thích:

- Trên đồi Cắt Cỏ chắc chắn có mả mồ gì đó! Xương người nằm ở dưới, hiểu chưa hả ngốc?

Nhưng dù được Quý ròm dùng "khoa học" để cắt nghĩa. Tiểu Long vẫn chưa hoàn toàn "thông suốt". Câu chuyện của chị thằng Đế Lửa vẫn làm nó hoang mang:

- Thế còn chuyện chị Cam bị ma giấu trên cây thì sao? Cái đó đâu có liên quan gì đến chất phốt-pho!

Tiểu Long thắc mắc mà y như chọc quê, Quý ròm dậm nổi cẩu:

- Liên quan hay không tới nay lên tới nơi rồi sẽ biết! Hỏi, hỏi hoài!

Thấy "nhà khoa học" bị chất vấn nhiều quá, bí không trả lời được nên phát khùng, Tiểu Long liền im thít.

Nhưng làm thỉnh được một lúc, chợt nhớ đến chuyện đi nguy hiểm lát nữa đây, Tiểu Long không dừng được, lại rụt rè cất lời:

- Thế nhớ...

Quý ròm không để Tiểu Long nói hết câu. Vừa thấy bạn mình mở miệng, nói đã biết ngay thằng mập này muốn nói gì, liền nhanh nhẩu:

- Yên chí! Nhỡ gặp ma thật thì niệm câu "Án ma ni bát mê hồng"! Nghe câu thần chú đó chắc chắn ma quỷ sẽ chẳng dám lại gần mình!

Lời khẳng định của Quý ròm nghe chắc như cua bò trong giỏ. Nếu chỉ để trấn an Tiểu Long, giọng điệu nó hẳn sẽ không đồng dục đến thế. Đây là Quý ròm muốn tự trấn an mình, mặc dù trong thâm tâm nó không mong đụng đầu với "ma thật" chút nào.

Khoảng gần bảy giờ tối thì Tiểu Long và Quý ròm nháy nhau lĩnh ra khỏi nhà.

Hai đứa định lẳng lặng chuồn êm nhưng vừa ra tới cổng đã gặp thím Năm Sang từ ngoài đi vô.

- Này, hai cháu đi đâu đấy? - Thím hỏi.

- Dạ, tụi cháu đi đằng này một lát! - Tiểu Long khụt khịt mũi.

- Ngày mai đã về thành phố rồi sao các cháu không nằm nhà nghỉ ngơi cho khỏe mà còn đi đâu nữa!

Thấy thím Năm Sang tỏ vẻ không bằng lòng, Quý ròm vội lên tiếng:

-Thím cứ yên tâm! Tụi cháu đi một chút xíu rồi về ngay ấy mà!

Nói xong, không để thím kịp chất vấn thêm, Quý ròm lật đật cầm tay Tiểu Long kéo tuốt ra ngõ. Mãi đến khi đặt chân lên con đường đất dẫn xuống Xóm Dưới, Quý ròm mới thở phào buông tay Tiểu Long ra.

- Hú vía! - Quý ròm xoa xoa ngực - May mà thằng Lượm vắng nhà! Gặp nó còn rắc rối hơn gặp thím Năm Sang nhiều!

Cái miệng của Quý ròm là cái miệng ăn mắm ăn muối. Nó vừa nhắc tới thằng Lượm thì thằng Lượm lên tiếng ngay:

- Anh Quý! Anh Tiểu Long! Hai anh đi đâu đó?

Cả hai giật mình quay lại, thấy thằng Lượm đang hối hả từ đằng xa chạy tới.

- Nãy giờ mày ở đâu vậy? - Quý ròm hỏi, giọng ngán ngẩm.

- Em chơi nhà thằng Năng về! Vừa định queo vô ngõ nhà mình thì thấy ai giống như anh với anh Tiểu Long đi về hướng này, em liền chạy theo coi thử có đúng không!

Cái giọng hí hửng như vừa bắt được trộm của Lượm càng làm Quý ròm lộn ruột. Nó cáu kỉnh:

- Bây giờ biết đúng là tụi tao rồi thì mày về đi chứ đứng đây chi!

Lượm phớt lờ sự xua đuổi thô bạo của Quý ròm. Nó nhăn răng cười hi hi:

- Nhưng hai anh đi đâu ngõ này vậy?

Tiểu Long mỉm cười:

- Tụi tao đi chơi!

- Đi chơi hả? Cho em đi với! - Lượm reo lên, nhưng rồi nó nhú lại -

Nhưng ngõ này đâu có ai quen mà đi chơi?

Quý ròm lạnh lùng:

- Tụi tao đi xuống đồi Cắt Cỏ, mày đi không?

- Anh đừng có gạt em! - Tưởng Quý ròm nói đùa, Lượm lại toét miệng

cười - Bộ hết muốn sống sao giờ này mò xuống đồi Cắt Cỏ!

- Sống chết gì kệ tụi tao! - Quý ròm hừ mũi - Mày không tin cứ đi theo lát nữa sẽ biết!

Tất nhiên là Lượm không tin. Vì vậy nó tò tò đi theo.

Lượm định ninh Tiểu Long và Quý ròm đi dạo một vòng đến cuối xóm sẽ quay lại. Nhưng rồi thấy hai ông anh cứ đi hoài, đi hoài mà chẳng chịu dừng chân, cũng chẳng rẽ ngang rẽ tắt, bụng nó bắt đầu nơm nớp. Cứ cái kiểu này không khéo hai ông anh dở hơi của mình tếch thẳng một lèo tới đồi Cắt Cỏ chứ chẳng chơi! Lượm hoang mang nhủ bụng, nhưng khi này lỡ hăm hở đòi đi theo, bây giờ nó đành cắn răng chịu trận không dám hó hé nửa lời.

Lượm bấm bụng làm thỉnh được một hồi. Nhưng đến khi thấy Tiểu Long và Quý ròm vẫn lầm lũi bước và bắt đầu tiến sâu vào địa phận Xóm Dưới thì nó không giữ bình tĩnh được nữa. Chân quíu lại, nó run run hỏi:

- Bộ mấy anh định ghé nhà thằng Đế Lửa hả?

Thấy Lượm giả bộ hỏi vòng vo, Quý ròm cười mũi:

- Mày són ra quần rồi hả?

Mũi tên của Quý ròm bắn trúng ngay tim đen Lượm. Vì vậy dù rất ức, nó chẳng có cách nào khác hơn là giả điếc và tiếp tục vờ vịt:

- Em chỉ sợ giờ này thằng Đế Lửa đi chơi không có nhà!

Giọng Quý ròm tỉnh khô:

- Tụi tao có định ghé thằng Đế Lửa đâu mà sợ nó không có nhà!

Câu nói của Quý ròm đối với Lượm trong lúc này không khác gì một lời đe dọa. Bụng thót lại, Lượm chẳng buồn giữ kẽ nữa. Nó thò tay nắm chặt tay Tiểu Long:

- Bộ anh và anh Quý định đi xuống đồi Cắt Cỏ thật hả?

- Thì thật chứ sao! - Tiểu Long cười cười - Tội tao đã nói ngay từ đầu ai bảo mày không tin!

Lúc này, đồi Cắt Cỏ đã hiện ra trong tầm mắt. Trong bóng tối nhá nhem, ngọn đồi nhô lên bên tay phải con đường nom lưng lửng như một con quái thú khổng lồ sẵn sàng gieo bất trắc cho bất cứ ai phạm đến nó.

Hai hàm răng Lượm đánh vào nhau lộp cộp:

- Thôi em không đi nữa đâu! Mấy anh điên rồi!

- Không muốn đi nữa thì quay về! - Quý ròm làu bàu - Tội tao có bảo mày đi theo đâu!

Nhưng lúc này có cho vàng Lượm cũng chẳng dám một mình quay về trên con đường tối tăm và vắng vẻ. Nó đành hạ giọng năn nỉ:

- Hai anh quay về với em đi!

Đã chết nhất, lại gặp đứ đờ chết nhất hơn, Quý ròm đâm bực:

- Thằng này lạ thật! Đi không đi, về không về! Vậy thôi mày đứng đó để tội tao đi!

Nói xong, Quý ròm giả bộ cất bước khiến Lượm hoảng vía:

- Ấy, ấy! Để em đi!

Lượm vừa la bài hãi vừa nhăn nhó lê bước và cố chen vào giữa hai ông anh cho đỡ sợ.

Thấy vậy, Tiểu Long động lòng quàng tay qua vai Lượm, dịu dàng trấn an:

- Mày đừng lo! Tội tao đã phát hiện ra nguồn gốc của ngọn lửa xanh trên đồi rồi! Không phải là ma đâu!

Lượm kinh ngạc:

- Không phải...

Đang định thốt chữ "ma", Lượm bỗng chợt dạ đánh mắt về phía ngọn đồi rồi im bật.

Biết ông em mình gan sứa, xét ra còn nhát gan hơn cả Quý ròm và nhỏ Hạng, Tiểu Long vờ không để ý đến thái độ luống cuống đó của Lượm, vẫn tiếp tục thản nhiên giải thích:

- Ừ, không phải ma! Ngọn lửa xanh mà người ta vẫn thấy chính là hợp chất phốt-pho từ trong xương người thoát ra, gặp không khí liền bốc cháy!

Lượm vẫn chur yên tâm. Nó rụt cổ:

- Từ trong xương người?

- Ừ! - Tiểu Long nhú mày cố nhớ những điều Quý ròm đã nói với mình hồi chiều và lặp lại "nguyên văn" - Trên đồi Cắt Cỏ chắc chắn có mả mồ gì đó! Xương người nằm ở dưới, hiểu chưa hả ngốc?

Trong khi Tiểu Long cố tình nhắc lại từng lời của Quý ròm thì thằng Lượm vô tình lặp lại từng lời của Tiểu Long:

- Thế nhớ...

Sự trùng hợp ngẫu nhiên khiến Tiểu Long bất giác mỉm cười. Nó khoát tay, tiếp tục đóng vai Quý ròm:

- Yên chí! Nhớ gặp ma thật thì niệm câu "Án ma ni bát mê hồng"! Nghe câu thần chú đó chắc chắn ma quỷ sẽ chẳng dám lại gần mình!

Lượm gãi tai:

- Nhưng câu đó nghĩa là sao?

Lượm bất ngờ hỏi một câu ngoài "kịch bản" khiến Tiểu Long chơi vơi.

Không thể làm Quý ròm được nữa, nó bắt đầu nói ngang:

- Cần quái gì biết nghĩa! Hễ gặp ma quỷ mày cứ niệm câu đó là được rồi!

Từ xưa đến nay, các pháp sư và thầy mo, thầy cúng đều làm như vậy!

Biết có hỏi tới, ông anh mình cũng chẳng giải đáp được, Lượm đành tạm bằng lòng với cách mà "các pháp sư và thầy mo, thầy cúng đều làm" kia.

Rồi vẫn đi giữa Tiểu Long và Quý ròm, nó lim dim mắt tụng lấy tụng để câu thần chú Tiểu Long vừa mách cho đến kỳ thuộc

Và khi cả bọn bắt đầu rẽ xuống lối mòn xuyên qua bãi cỏ trực chỉ tới chân đồi thì Lượm không còn niệm lầm rầm trong miệng nữa mà ngoác mồm đọc to câu thần chú kia để trấn áp nỗi hãi sợ càng lúc càng dâng lên trong lòng.

Giữa đêm hôm thanh vắng, tiếng tụng niệm ê a của Lượm nghe lồng lộng đến mức Quý ròm phải phát đánh "bộp" vào vai nó:

- Mày có tắt cái "đài" của mày đi không!

Lượm ngơ ngác:

- Em niệm thần chú mà!

Quý ròm nhăn mặt:

- Thần chú chỉ để dành niệm khi gặp ma thôi! Chưa gặp ma mà mày cứ ông ổng lên như thế thì thần chú còn linh nghiệm quái gì nữa!

Lời hăm dọa của Quý ròm làm Lượm toát mồ hôi hột:

- Như vậy câu thần chú của em hết linh rồi hả?

Ánh mắt láu lỉnh của Quý ròm lóe lên trong bóng tối:

- Đến bây giờ thì vẫn còn linh! Nhưng nếu mày còn hó hê một tiếng nữa thì câu thần chú đó sẽ hết hiệu nghiệm ngay tắc lự!

Nghe Quý ròm hù một hồi, Lượm hoảng hốt ngậm chặt miệng. Từ đó cho đến chân đồi, nó một mực làm thỉnh lễo đéo đi theo.

Tất nhiên đối với Lượm làm thỉnh trong lúc này là một cực hình. Niệm thần chú, dù là niệm thì thảo trong miệng, dù sao cũng đỡ hãi hơn. Còn im ru bà rù trong bóng đêm tĩnh mịch đến mức có thể nghe rõ tiếng đập thành thạch trong ngực như có ai đang giã gạo thì quả là dễ chết khiếp thật! Nhưng vì Quý ròm vừa nghiêm giọng cảnh cáo, Lượm không dám tự tiện niệm thần chú bừa bãi. Nó đành lập cập rảo bước, cố giữ làm sao để đừng vượt lên trước cũng đừng tụt lại đằng sau hai ông anh gan góc của mình.

Lượm không biết hai ông anh gan góc của nó lúc này thực ra cũng đã run lăm. Nhất là Quý ròm. Lý trí sáng suốt của nhà khoa học bảo nó rằng những chuyện xảy ra trên đồi Cắt Cỏ này chẳng phải là ma quỷ gì sát nhưng khung cảnh hoang vắng và bóng tối mỗi lúc một dày đặc chung quanh dường như đang nói điều ngược lại. Bên tai nó lúc này, những luồng gió thổi hun hút trên đồng cỏ, rượt bắt và va đập vào nhau loang ra những tiếng hú dài nghe rùng mình sởn gáy. Dường như chưa cho thế là đủ, trên đồi cây um tùm trước mặt một con chim ăn đêm nào đó thỉnh thoảng lại cất lên những âm thanh khắc khoải và lạnh buốt khiến bụng nó cứ giật thon thót.

Đã vậy, thằng Lượm khốn khiếp lại lắp bắp "thuyết minh":

- Đây là tiếng chim gọi hồn!

Khiến Quý ròm càng thêm đứng tim. Nếu từ này đến giờ không trót lờ ra oai với Lượm, đám nhà khoa học của chúng ta đã chẳng chần chờ gì mà không lên tiếng xúi Tiểu Long chuồn quách cho rồi!

Tiến thì không dám, lui thì mắc cỡ, Quý ròm đứng chôn chân ngay dưới chân đồi quay sang Tiểu Long, thì thầm:

- Giờ sao mày?

- Sao là sao?

Quý ròm liếm môi:

- Tiến lên chứ?

- Tất nhiên rồi!

Nhưng sau khi hô "tiến", bốn bàn chân vẫn không buồn nhúc nhích.

Lượm là đứa tinh quái. Dù đang hãi, nó cũng thừa tỉnh táo để nhận ra thái độ phân vân của hai ông anh. Sự chùn chân đột ngột này làm nó thoáng ngạc nhiên nhưng đang trong cảnh "nước sôi lửa bỏng" nó không buồn nghĩ ngợi nhiều, chỉ mừng rỡ ngoác mồm "góp ý":

- Hay là tụi mình kéo nhau về quách!

Đang nghĩ đến chuyện đánh bài chuồn, nhưng nghe chính miệng thằng Lượm nói ra điều đó, Quý ròm lại sầm mặt:

- Mà muốn về thì về một mình đi! Tụi tao không về!

Để xóa tan bầu không khí căng thẳng, Tiểu Long chép miệng nói bâng quơ:

- Sao nãy giờ chẳng thấy ngọn lửa xanh kia?

- Chưa đâu! Lát nữa thế nào cũng có! - Lượm vừa nói vừa rụt cổ - Ngọn lửa lập lòe trông khiếp lắm!

- Khiếp gì mà khiếp! - Quý ròm hừ giọng nạt - Đó chỉ là chất...

Chưa kịp thốt hai chữ "phốt-pho", sực nghĩ tới một chuyện, Quý ròm bỗng im bặt, người chết điếng.

- Gì thế? - Cảm thấy điều khác lạ, Tiểu Long lo âu hỏi.

- Nguy rồi mày ơi! - Rằng Quý ròm đánh vào nhàu, nó nói và nghe cổ họng khô đắng - Ngọn lửa xanh kia không phải do phốt-pho bốc cháy đâu!

- Sao mày biết?

Lưỡi Quý ròm như quít lại:

- Nếu là hợp chất phốt-pho trong xương người tại sao nó chỉ tỏa ra và bốc cháy vào những tối thứ bảy? Chẳng lẽ nó biết lựa chọn và sắp xếp thời gian hay sao?

Phát hiện của Quý ròm khiến Tiểu Long và Lượm lạnh toát sống lưng. Cái thằng ròm này, tại sao lúc ở nhà nó không nghĩ ra chuyện này mà đợi đến đây mới "thông minh đột xuất" thế không biết! Vừa sợ vừa tức, Tiểu Long càu nhàu nhủ bụng và như không nén được, nó quay đầu nhón nhác nhìn quanh.

So với Tiểu Long, Lượm lâm vào hoàn cảnh tệ hại hơn nhiều. Từ nãy đến giờ dù lo sốt vó, Lượm vẫn hy vọng những suy luận khoa học của Quý ròm sẽ không xa sự thật là bao. Rằng ngọn lửa xanh trên đồi kia thực ra chỉ là chất phốt-pho bốc cháy chứ chẳng phải do ma quỷ thấp đèn bày tiệc gì sất! Nếu quả đúng như vậy, ngày mai nó sẽ tha hồ vênh váo và bốc phét với bọn trẻ trong làng về chuyến mạo hiểm không tiền

khoáng hậu của mình. Nó sẽ mặc sức vẽ vờ, thêm mắm dặm muối vào lời kể để câu chuyện thêm hồi hộp, kỳ thú và nhất là để làm nổi bật sự gan dạ của nó trước những cặp mắt trở lên vì thán phục và ghen tị của lũ bạn.

Chính những ý nghĩ tươi sáng đó cũng như niềm tin vào cái chất phốt-pho quí quái kia đã nâng đỡ Lượm, giúp nó đứng vững này giờ. Bây giờ niềm tin khoa học đã sụp đổ. Những ý nghĩ tươi sáng đó cũng sụp đổ. Vì vậy không có lý gì mà Lượm không sụp đổ theo.

Hoang mang, khiếp đảm và căng thẳng, Lượm nghe hai đầu gối của mình va vào nhau và như không cưỡng được, nó ngồi bệt xuống đất.

Chương 9

Đúng vào lúc cặp mộng thẳng Lượm nện đánh "bịch" xuống đất, Tiểu Long bỗng lú lười kêu lên:

- Nhìn kìa!

Lượm và Quý ròm lập tức hoảng hốt lia mắt lên sườn đồi.

Từ phía ngôi nhà hoang, quả nhiên một ngọn lửa xanh đang bùng lên, cháy lấp lánh sau bóng cây rồi vụt tắt. Bọn trẻ chưa kịp chớp mắt thì ngọn lửa thứ hai phụt lên, cũng xanh lè xanh lét. Có đến ba lần như vậy. Ngôi nhà hoang nằm trên đồi cao, khi những ngọn lửa xanh lóe lên dù chỉ chốc lát trong đêm tối, đứng từ xa ai cũng có thể nhìn thấy.

Lượm sợ xanh mắt mèo. Miệng nó meo xệch:

- Thôi chết rồi!

Tiểu Long cũng xám ngoét mặt mày. Dù gan dạ đến mấy, trước cảnh tượng ma quái kia, nó cũng không khỏi sồn lòng. Sau khi kêu lên một tiếng hãi hùng, nó đứng trơ ra như trời trồng, cặp mắt bị hút chặt về phía ngôi nhà hoang như bị đóng đinh vào đó.

Chỉ có Quý ròm là bình tĩnh. Đợi cho ngọn lửa thứ ba cháy hết, nó khẽ hắng giọng:

- Tụi mình lên trên đó!

Tiểu Long như không tin vào tai mình. Nó nhìn Quý ròm, mắt trố lên như nhìn một quái vật:

- Mày không đùa đấy chứ?

- Không hề! - Giọng Quý ròm vẫn thản nhiên.

Trong khi Tiểu Long còn đang ngơ ngơ người ra thì Lượm giãy nảy:

- Không! Em không đi đâu!

Quý ròm hừ mũi:

- Chẳng lẽ mày dám ở lại đây một mình?

Lượm chết điếng. Câu hỏi của Quý ròm làm nó sực nhận ra tình thế ngặt nghèo mà nó đang lâm vào. Theo Quý ròm xộc vào sào huyệt của những hồn ma thì nó không đủ can đảm nhưng nằm lại một mình giữa đồng không mông quạnh thì xem ra cũng chẳng yên ổn gì.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, cuối cùng Lượm chọn cách nằm lại ở chân đồi. Cố thủ ở chân đồi, rủi gặp ma cũng còn câu thần chú làm bùa hộ mạng.

Chứ liều lĩnh dẫn xác lên ngôi nhà hoang thì có khác chi nhắm mắt nộp mình.

- Em ở lại đây! Hai anh đi đi! - Lượm lí nhí.

- Tốt lắm!

Quý ròm gật gù, và nó cầm tay Tiểu Long kéo đi.

Nhưng vừa nhích chân, nó bỗng dừng lại cẩn thận dặn:

- Mà nằm ở đây, nếu hai tiếng đồng hồ sau không thấy tao và Tiểu Long quay xuống, mày phải cấp tốc chạy về báo cáo với mọi người nghe?

- Chi vậy?

Câu hỏi của Lượm rõ ngớ ngẩn. Nhưng biết nó chưa hết khiếp đảm, Quý ròm mỉm cười giải thích:

- Để mọi người đốt đuốc đi tìm chứ chi!

- Ừ, lúc đó em sẽ chạy đi gọi! - Lượm nuốt nước bọt, nhưng rồi nó lại vùng kêu - Nếu biết trước nguy hiểm như vậy thì hai anh quay về quách chứ leo lên đó làm chi!

Quý ròm thở ra:

- Đó là tao dặn phòng hờ thế thôi chứ chưa chắc đã có gì nguy hiểm trên đó đâu!

Lần nay nói xong, Quý ròm quay mình bỏ đi luôn.

Tiểu Long lặng lẽ nối gót theo bạn. Tuy không nói ra nhưng bụng nó ngạc nhiên không kể xiết. Nó không thể cắt nghĩa được tại sao một cái đứa nhát cáy như Quý ròm lại đột nhiên gan cùng mình như thế. Lúc đầu có thể cho là Quý ròm tin tưởng vào hợp chất phốt-pho, rằng chính hợp chất này tạo ra những ngọn lửa xanh chứ chẳng phải ma quỷ gì sất. Nhưng bây giờ Quý ròm đã biết giả thuyết đó không còn đúng nữa, sao nó vẫn dè dặt đi nộp mạng cho... ma?

Càng nghĩ ngợi, đầu óc Tiểu Long càng rối tinh rối mù. Và vì nảy ra trong lòng hàng chục câu hỏi mà không trả lời được câu nào, nó đâm ra lo lắng vu vơ.

- Nè!

Cuối cùng, không được được, Tiểu Long khế cất tiếng gọi bạn.

- Gì thế? - Quý ròm hỏi lại, giọng nó cũng rì rào như gió thổi.

Tiểu Long quệt mũi trong bóng tối:

- Bộ mày tính lên trên kia thật hả?

- Ừ.

Câu trả lời gọn lỏn của Quý ròm làm Tiểu Long lúng túng mất mấy giây.

Một lát, nó gãi đầu, giọng ngượng ngập:

- Nhưng mấy ngọn lửa xanh khi nãy...

- Sao?

Tiểu Long liếc môi:

- Mà y bảo những ngọn lửa này không phải do phốt-pho bốc cháy kia mà?

- Thì vậy!

Cái lối đáp cộc lốc, nhát gừng của Quý ròm khiến Tiểu Long nhăn mặt.

Vừa sợ vừa bực, nó khẽ gắt:

- Thế sao mà y còn xúi lên trên đó?

Biết Tiểu Long đã căng thẳng lắm rồi, Quý ròm không buồn trêu chọc nữa. Nó đặt tay lên vai bạn, thì thầm nói:

- Nhưng đó không phải là ma!

- Sao mà y biết? - Tiểu Long hồi hộp.

Quý ròm tặc lưỡi, nó liếc lên chỗ ngôi nhà hoang:

- Những ngọn lửa xanh khi nãy không phải do phốt-pho nhưng chắc chắn do nước tác động lên bột amôn nitrat, bộ amôn clorua và bột kẽm!

Tiết lộ của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Mà y không nhằm đấy chứ?

- Nhằm thế quái nào được! - Quý ròm nhếch mép - Những thí nghiệm như thế này tao làm hoài! Đó là phản ứng của nước lên hỗn hợp của các chất ôxy hóa và khử ôxy!

Rồi nó khẽ huých vai bạn, mỉm cười:

- Nếu không nhận ra đây là những phản ứng hóa học quen thuộc, tao đã chạy vắt giò lên cổ từ nãy rồi chứ làm gì có chuyện rủ mà đi thám thính!

Đến lúc này Tiểu Long mới bắt đầu nhè nhẹ thở ra:

- Thế mà mà y không chịu nói sớm làm tao cứ lo sốt cả vó!

Quý ròm phớt lờ sự trách móc của bạn. Nó nghiêm mặt:

- Bây giờ chưa phải đã hết lo đâu! Tụi mình cần phải dò cho ra bọn người giả ma giả quỷ này là ai!

Tiểu Long đã lấy lại vẻ tươi tỉnh, nó xoa tay lên ngực:

- Mà y yên chí! Đối phó với bọn giả ma giả quỷ dù sao cũng dễ hơn là đối phó với ma quỷ thật!

- Đừng chủ quan! - Quý ròm khịt mũi - Nhớ đây là sào huyết bọn cướp thì sao?

Tiểu Long ưỡn ngực:

- Cướp tao cũng chả sợ!

- Đừng dóc! - Quý ròm nhún vai - Nếu chúng có súng thì các tuyệt chiêu "song phi cước" và "thiết đầu công" của mày đừng mong thi thố được! Mày chưa kịp nhắc tay nhắc chân đã nghe "pằng, pằng", thế là mày... lên trên ngay tắp lự!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Lên trên nào?

- Thì lên trên thiên đàng chứ lên trên nào!

Quý ròm vừa nói vừa lấy tay che miệng để nén cười. Trong khi đó Tiểu Long nhăn như bị:

- Mày sao lúc nào cũng giỡn được! Đang lúc...

Một luồng ánh sáng chói lọi lóe lên từ phía ngôi nhà hoang cắt đứt ngang câu nói của Tiểu Long. Khác với những ngọn lửa xanh lúc nãy, tia lửa này sáng đến lóa mắt và kéo dài khá lâu, có đến hơn một phút.

Trong một thoáng, hai đứa trẻ tưởng như ngọn đồi đang bốc cháy và dẫu đang đứng cách ngôi nhà hoang đến hơn ba chục mét, dưới ánh sáng chòn vờn của ngọn lửa kỳ lạ này, Tiểu Long và Quý ròm vẫn có thể trông thấy những ô cửa đen ngòm của ngôi nhà đang thấp thoáng ẩn hiện đằng sau những bóng lá âm u.

Lần này, cảnh tượng quái dị trước mắt không còn làm Tiểu Long xao xuyến nữa. Nó chỉ tò mò. Vì vậy, nó liếc Quý ròm:

- Đây là phản ứng của những chất gì hở mày?

- Có lẽ của bột nhôm và natri pe-oxýt! - Quý ròm đáp, giọng lộ vẻ trầm ngâm.

Thái độ lưỡng lự của Quý ròm làm Tiểu Long chột dạ:

- Chắc không mày?

Câu hỏi vặn của thằng mập đùng chạm tự ái Quý ròm quá xá. Nó sầm mặt:

- Không tin thì đừng hỏi!

Thấy bạn mình đổ quạu, Tiểu Long lúng túng phân trần:

- Không phải là tao không tin! Tại tao thấy mày có vẻ dăm chiêu...

- Tao dăm chiêu chuyện khác! - Quý ròm dụ giọng - Tao không hiểu tại sao bọn cướp lại dùng natri pe-oxýt để đốt sáng. Natri pe-oxýt là chất

khó sử dụng, nó phản ứng rất nhanh và tỏa nhiệt rất lớn, dùng không khéo là bị bỏng như chơi!

Tiểu Long bỗng buột miệng "à" lên một tiếng:

- Tao nhớ rồi! Bọn nhóc trong làng thường đồn đãi ma thỉnh thoảng cũng đốt pháo bông có lẽ do bọn chúng đã trông thấy ngọn lửa này!

Quý ròm gật đầu:

- Chắc vậy!

Và không nói không rằng, nó cầm tay Tiểu Long thận trọng len lỏi qua các bụi rậm, lặn lẽ lần ngược lên phía trên.

- Nè!

Bước được vài bước, Tiểu Long lại thấp thỏm gọi.

- Suyt! - Quý ròm đặt một ngón tay lên miệng - Nói khẽ thôi! Chuyện gì thế?

Tiểu Long khịt mũi:

- Tao vẫn chưa rõ bọn cướp giả ma giả quỷ để làm gì!

Quý ròm nhún vai:

- Có gì mà rõ với chưa rõ! Đơn giản là bọn chúng không muốn bất cứ ai bén mảng đến ngọn đồi này! Rất có thể ngôi nhà hoang trên kia là sào huyệt của bọn chúng!

Dường như Tiểu Long không bị những phỏng đoán của Quý ròm thuyết phục. Nó cắn môi:

- Tao không nghĩ như vậy!

- Nhưng tao thì cho là như vậy!

Bất chấp những quả quyết của bạn, Tiểu Long vẫn theo đuổi những ý nghĩ của mình:

- Nếu đây là sào huyệt của bọn cướp, hẳn đã có một vài vụ cướp xảy ra trong vùng này! Nhưng tụi thằng Lượm lại chẳng nhắc đến một chuyện nào như vậy cả!

Quý ròm không ngờ thằng bạn chậm chạp của mình thỉnh thoảng cũng nêu lên được vài nhận xét sắc sảo. Nó hơi sượng một chút, nhưng rồi nghĩ ra câu trả lời ngay:

- Bọn cướp chả đại gì hoạt động ngay tại sào huyệt của mình để bị lộ!

Chúng đánh phá các vùng xa, rồi rút về đây để nghỉ ngơi và cất giấu "chiến lợi phẩm"!

Lần này thì Tiểu Long không buồn thắc mắc nữa. Trước suy luận chí lý của Quý ròm, bụng nó đã hơi xiêu xiêu. Hơn nữa, nó cũng không tìm ra

lý do nào để bắt bẻ Quý ròm!

Hai đứa lại rón rén luồn qua những gốc cây. Khi tiến gần sát đến ngôi nhà hoang, Quý ròm đột nhiên dừng lại. Nó quay sang Tiểu Long, kề sát miệng vào tai bạn, lào thảo như trộm chia của:

- Từ lúc này trở đi, phải tuyệt đối cẩn thận, không được gây ra bất cứ một tiếng động nhỏ nào! Nếu để bọn cướp phát hiện được, tội mình xem như hết đường về nhà!

Tiểu Long gật đầu. Chẳng đợi Quý ròm nhắc, nó cũng đã ý thức được nỗi nguy hiểm đang rình rập quanh mình. Nãy giờ, gần như nó chỉ di chuyển trên đầu ngón chân. Nó đóng vai con mèo đi trên máng xối, im ru bà rù. Quý ròm tuy ngoài mặt bình tĩnh dặn dò Tiểu Long nhưng tim nó lại đập ầm ầm như quai búa.

So với những hồn ma, bọn cướp dĩ nhiên không đáng sợ bằng. Nhưng điều đó không có nghĩa là bọn Quý ròm đang đi dạo. Ma thì vụn cổ, bọn cướp lia mã tấu vào cổ, kết quả xem ra chẳng khác gì nhau. Đó là chưa kể bọn cướp còn lăm lăm trên tay những khẩu súng sẵn sàng nhả đạn bất cứ lúc nào, nhất là một khi chúng phát giác sào huyết của mình đang bị rình mò, theo dõi.

Ý nghĩ đó khiến Quý ròm không ngớt phập phồng. Nó thông báo những nguy cơ cho Tiểu Long nhưng chính nó lại rùng mình trước những thông báo đó.

Quý ròm sợ sệt đảo mắt ngo quanh và nghiêng tai nghe ngóng. Có một lúc, nó có cảm giác nó và Tiểu Long đã lọt vào ổ phục kích và đằng sau những gốc cây xù xì bất động và trong các bụi rậm um tùm kia hàng chục cặp mắt đang lấp ló nhìn ra quan sát nhất cử nhất động của tụi nó. Nhưng sau khi đứng lặng một hồi, chẳng nghe tiếng dao khua súng nổ, chỉ có tiếng gió rì rào trong kẽ lá, Quý ròm dần dần trấn tĩnh và tin rằng hành tung của hai đứa nó cho đến lúc này vẫn chưa bị phát giác.

Khẽ chạm vào người Tiểu Long để ra hiệu, Quý ròm khom người xuống thật trọng bò lại sát vách tường. Tiểu Long lập tức thụp xuống sè sè bò theo.

Nhưng đến khi đụng phải vách tường, hai đứa lại ngồi im không nhúc nhích. Lúc này Quý ròm và Tiểu Long đang ở ngay dưới khung cửa sổ không cánh, một vị trí quan sát cực kỳ thuận lợi, nhưng tim đang đập loạn, chẳng đứa nào nghĩ đến chuyện nhòm dậi góc đầu dòm ngó.

Mãi một lúc, Tiểu Long sốt ruột huých vai bạn, lào khào:

- Sao mà?
- Sao cái gì?
- Chẳng lẽ ngồi hoài ở đây?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Để từ từ tao tính!
- Tính gì tính lẹ lẹ lên! - Tiểu Long nhăn nhó - Đợi lâu quá không khéo thằng Lượm lại chạy về xóm hét ầm lên thì khốn!

Lời nhắc nhở của Tiểu Long làm Quý ròm giật thót. Nó đưa cặp mắt phân vân ngược nhìn khung cửa sổ trên đầu. Khung cửa sổ tối om om, bất trắc và đe dọa. Chắc chắn bọn cướp đang mai phục ở phía sau! - Quý ròm thầm nghĩ - Nếu mình và Tiểu Long liều mình thò đầu lên hẳn sẽ lãnh ngay một phát đạn vào giữa mặt không sai! Nhưng chẳng lẽ cứ ngồi hóa đá ở đây? Tiểu Long nói đúng, nếu mình không nhanh chóng điều tra ra bí mật của bọn cướp và quay trở xuống, chắc chắn thằng Lượm sẽ lo sốt vó và vội vã tót về làng phi báo. Đến lúc đó, thấy người làng đốt đuốc rùng rùng kéo lên đây, bọn cướp sẽ nhanh chân tẩu thoát. Và mọi chuyện thế là hồng hét bè be!

Tính lợi tính hại một hồi, Quý ròm khều Tiểu Long:

- Tụi mình đi!
- Đi đâu?
- Vòng ra phía sau!

Nói xong, Quý ròm lồm cồm bò nhích qua một bên và từ từ nhòm người dậy, đứng nép bên cạnh cửa sổ. Tiểu Long lập tức làm theo y hệt.

Đợi Tiểu Long đứng lên, Quý ròm thò tay nắm lấy tay bạn. Nhưng khi hai đứa vừa dợm bước thì từ trong ngôi nhà hoang bỗng vẳng ra những tiếng rừ rừ như tiếng người trò chuyện.

Bốn cái cẳng chân vừa nhúc nhích đã khựng lại và bốn cái tai lập tức động lên như tai mèo.

Thoạt đầu, Tiểu Long và Quý ròm chẳng nghe thấy gì rõ rệt. Tiếng trò chuyện của bọn cướp bị gió lộng trên đồi thổi bạt đi, nghe văng vẳng thoát xa thoát gần như tiếng suối chảy.

Phải ngo ngoáy đầu mất một lúc và khi tai đã quen với mớ âm thanh rì rầm đó, bọn trẻ mới nghe được lồm bồm vài câu:

- Đùng nôn nóng! Ông bà đã nói "dục tốc bất đạt"!... Phải chờ cơ hội thuận tiện... Hành động đúng lúc thì mới trót lọt...

Những "mệnh lệnh hành động" kia lọt vào tai Tiểu Long và Quý ròm chẳng khác nào tiếng sét. Cả hai bất giác cảm thấy rúng động và lập tức nắm chặt tay nhau, tim đập rộn. Thế là rõ! Bọn đạo tặc này đang bàn bạc để chuẩn bị cho một vụ đánh cướp nào đó...

Chương 10

Phải chặn tay bọn cướp! Phải phá vỡ âm mưu của bọn chúng ngay từ trong trứng trước! Quý ròm nghe đầu mình sôi sục. Nhưng nó vẫn đủ tỉnh táo để bóp chặt tay Tiểu Long, đề phòng thằng này nổi máu anh hùng bay vọt vào cửa sổ. Xuất đầu lộ diện lúc này chỉ có chết cả nút! Tiếng nói bên trong lại vọng ra:

- Sớm muộn gì tội mình cũng phải hành động... Vấn đề là phải bàn bạc thật kỹ và tính toán đúng thời điểm...

Lần này, Quý ròm giật bắn. Nó vừa nhận ra tiếng nói vừa rồi là của anh Sơn kỹ sư trên huyện. Hèn gì khi nãy nó nghe quen quen nhưng chưa nhận ra ai. Hóa ra là anh Sơn. Bây giờ Quý ròm mới nhớ ra anh công tác ở xưởng phân bón, như vậy đích thị anh là kỹ sư hóa học. Chính anh là người am hiểu đặc tính và phản ứng của các hóa chất và anh đã sử dụng chúng một cách thuần thục để tạo ra những ngọn lửa ma quái vào những tối thứ bảy. Anh muốn dân làng sợ hãi mà tránh xa sào huyệt của anh và đồng bọn. Anh Sơn là kẻ cướp. Thật không ngờ! Quý ròm thở dài và quay qua Tiểu Long. Nhưng Tiểu Long dường như cũng vừa phát giác ra chuyện động trời đó. Quý ròm vừa ngoảnh đầu sang chưa kịp thì thềm đã thấy Tiểu Long sững sốt giương mắt nhìn mình. Hai đứa khẽ gật đầu rồi quay lại kê tai vào sát cửa sổ, nghe tiếp.

Bây giờ là giọng một người khác. Một người con gái. Và một lần nữa, Tiểu Long và Quý ròm lại chứng hứng. Tội nó nghe rõ mồn một giọng chị Cam:

- ... Kéo dài như thế này bất tiện lắm... Nhỡ xảy ra chuyện gì... Chừng nào bắt đầu anh phải nói dứt khoát...

Dĩ nhiên không cần chứng kiến tận mắt, chúng ta cũng biết Tiểu Long và Quý ròm kinh ngạc đến là chừng nào. Việc phát hiện anh Sơn là kẻ cướp khiến hai đứa trẻ bàng hoàng chỉ một thì việc phát hiện ra chị Cam cũng là kẻ cướp làm tội nó bàng hoàng gấp mười lần. Thế ra chị thằng Đế Lửa cũng cùng một bọn! - Quý ròm cay đắng nhủ bụng - Lạ thật! Trong khi chị nom hiền lành thế kia!

Quý ròm và Tiểu Long rất có cảm tình với chị em thằng Đế Lửa. Nhưng sự việc đã đến nước này, tội nó chẳng biết làm sao bào chữa cho chị. Mà nếu muốn bào chữa cũng chẳng có cách. Chứng cứ đã bày ra rành rành

trước mắt, không chối vào đâu được! Thì ra việc chị Cam và anh Sơn kẻ trước người sau phịa ra chuyện bị ma giấu trên đồi Cắt Cỏ là một âm mưu đã bàn tính từ trước! Thế mà bọn trẻ trong làng lại tin lấy tin để! Nhưng cũng chẳng trách gì tội nó, ngay cả người lớn như thím Năm Sang cũng bị lừa đó thôi! Quý ròm bản thân nghĩ ngợi và như để đè nén nỗi xúc động bất ngờ, nó khẽ vỗ vỗ lên cánh tay Tiểu Long, ý bảo: Sự đời là thế, chẳng làm sao lường trước được!

Như hiểu ý bạn, Tiểu Long cũng thò tay vỗ vỗ lên lưng Quý ròm. Nhưng hai đứa mới vỗ qua vỗ lại chừng hai, ba cái đã lập tức dừng ngay lại. Từ trong ngôi nhà hoang đột ngột vọng ra tiếng thút thít.

Mặt hai đứa bất giác ngẩn ra khi nhận ra đó là tiếng khóc của chị Cam. Chúng như không tin vào tai mình. Kẻ cướp gì lại khóc? Trong những bộ phim mà hai đứa từng xem, bọn cướp khi không hài lòng nhau về chuyện gì, chúng thường rút súng ra "pằng, pằng" hoặc hét nhất cũng xông vào ẩu đả đến bươu đầu sứt trán, chứ chẳng bao giờ thềm khóc. Nếu đựng một tí là nhè ra, nước mắt nước mũi tèm lem, thì làm kẻ cướp thế quái nào được!

Vậy mà chị Cam đã khóc. Không những khóc, chị còn sụt sịt:

- Chẳng lẽ tội mình cứ hẹn hò hoài ở chỗ tối tăm ẩm thấp này?

- Hoài đâu mà hoài! - Giọng anh Sơn phân bua - Chỉ những ngày thứ bảy anh về làng, em mới phải đến đây thôi! Mỗi tuần có một lần chứ mấy!

- Nhưng em đã chán cảnh giả ma giả quỷ này lắm rồi! Lại cứ phải luôn miệng nói dối!

- Em gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa thôi! - Anh Sơn an ủi chị Cam - Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ được sống bên nhau suốt đời!

Lúc này, gió bỗng dịu đi nên những lời tỉ tê của hai kẻ bên trong vọng đến tai hai kẻ nấp bên ngoài không sót một lời. Và một lần nữa, Tiểu Long và Quý ròm lại ngỡ ngàng đưa mắt nhìn nhau. Chỉ trong vòng chưa đầy hai tiếng đồng hồ, hai đứa đã đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Thế ra anh Sơn và chị Cam không phải là kẻ cướp. Họ hẹn hò nhau đến đây chỉ để bày tỏ những chuyện riêng tư. Mà những chuyện riêng tư của họ cũng bí hiểm không kém những lời đồn đãi về lũ ma đốt đèn bày tiệc. Tại sao họ không hẹn nhau ở một nơi nào mà phải dặt dứ đến chốn khỉ ho cò gáy này? Và anh Sơn nữa, tại sao đã có vợ con êm ấm rồi, anh lại còn tìm cách gặp gỡ chị Cam và hứa hẹn sẽ sống chung suốt đời với chị?

Hàng trăm câu hỏi hiện ra trong đầu óc non nớt của Tiểu Long và Quý ròm. Tuy hai đứa trẻ chẳng hiểu lắm về chuyện người lớn nhưng những hành động bất thường của anh Sơn và chị Cam đủ gieo vào lòng chúng bao nhiêu nỗi nghi ngờ.

Nhưng Tiểu Long và Quý ròm chẳng phải thắc mắc lâu. Chị Cam lại lên tiếng:

- Theo em, anh cứ kêu ba mẹ anh đem trầu cau đến nói chuyện với ba mẹ em...

- Anh đã bảo không được mà! - Anh Sơn ngắt lời, giọng nóng nảy.

- Sao lại không được! - Chị Cam vẫn khăng khăng - Anh chưa có vợ, em chưa có chồng, chúng mình thương nhau thì có gì là sai trái?

Anh Sơn tặc lưỡi:

- Anh đã bảo với em bao nhiêu lần rồi! Ba mẹ anh hiện nay muốn anh thành hôn với một cô gái con của một người bạn cũ trên huyện. Vì vậy, nếu anh nói ra chuyện anh với em, chắc chắn ba mẹ anh sẽ phản đối!

Ngừng một lát, anh Sơn nói tiếp:

- Chỉ có cách như anh bàn với em. Đợi dịp thuận tiện, anh và em sẽ trốn đi thật xa. Đến khi đã thành vợ thành chồng rồi, tội mình quay về. Lúc đó chẳng ai cản trở gì được nữa!

- Nhưng đợi lâu quá, em sợ! - Chị Cam khi nãy đã nín, bây giờ lại bắt đầu thút thít - Lên đây hoài thế nào người ta cũng biết!

Anh Sơn trấn an:

- Chẳng người nào biết đâu! Đồi Cắt Cỏ đầy ma thế này ai mà dám bén mảng tới!

Nói xong, anh Sơn bật cười khế. Đứng bên ngoài, nghe anh quả quyết với chị Cam như vậy, Quý ròm cũng muốn toét miệng ra cười lắm.

Nhưng nó cố nén, và quay sang bên cạnh, nó cầm tay Tiểu Long giật giật.

- Gì? - Tiểu Long hạ giọng hỏi.

Quý ròm thì thầm:

- Tội mình về!

Hai đứa trẻ liền thận trọng lùi ra xa khỏi bức tường và quay lưng rón rén trở lại đường cũ.

Đi một quãng khá xa, biết chắc anh Sơn và chị Cam không thể nghe thấy, Tiểu Long liền kêu Quý ròm:

- Lạ quá hén mà?

- Lạ chuyện gì?
- Thì chuyện vừa rồi đó! Anh Sơn đã có vợ rồi mà còn đòi cưới chị Cam!

Quý ròm hừ mũi:

- Đó là một tên lừa đảo!

- Mà bảo ai kia?

- Anh Sơn chứ ai!

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế nhờ anh Sơn thương chị Cam thật thì sao?

- Chả thật đâu!

- Sao mà biết?

Câu hỏi vắn của Tiểu Long làm Quý ròm lúng túng. Với những "vụ án" như thế này, nó chả có tí ti kinh nghiệm nào. Trước nay, Quý ròm chỉ chuyên giải các câu đố trong sách. Còn với những câu đố trong cuộc đời, nó không đủ khả năng để giải đáp. Vì vậy, ấp úng một hồi, nó nhún vai nói đại:

- Thì tao đoán thế! - Rồi nó tặc lưỡi nói thêm - Hơn nữa anh Sơn đã có vợ có con trên huyện rồi, chả được phép cưới thêm chị Cam nữa!

- Ai bảo mà vậy?

Quý ròm liếm môi:

- Chả cần ai bảo! Chuyện đó có ghi trong luật đảng hoàng!

- Luật gì?

- Tao chả biết! - Quý ròm lại bối rối - Nhưng chắc chắn là có! Để tao về tao hỏi lại ba tao!

Đi vào đề tài hóc búa này, Quý ròm nói năng không được hùng hồn lắm. Nó trả lời Tiểu Long bằng giọng xuôi xị.

Đang lúc đó, sực nhớ tới một chuyện, mặt nó bỗng tươi lên:

- Nhưng mà này!

- Gì?

Quý ròm hăm hở:

- Tao nghĩ ra rồi! Anh Sơn đích thị là một kẻ lừa đảo!

- Mà dựa vào đâu mà nói thế?

Quý ròm huơ tay:

- Anh Sơn cố tình giấu chị Cam chuyện mình đã có vợ con!

Chứng cứ Quý ròm vừa nêu lên khiến Tiểu Long hết đường phản bác. Ừ nhỉ! - Tiểu Long quệt mũi nghĩ thầm - Rõ ràng chị Cam không biết anh Sơn đã có gia đình. Nếu biết sự thật, chắc chắn chị chẳng để anh dụ dỗ.

Mà làm sao chị có thể biết được khi anh nói với chị toàn điều dối trá. Anh bảo ba mẹ ép anh cưới một cô gái nào đó trong khi vợ con anh sò sò trên huyện!

Càng nghĩ Tiểu Long càng vỡ lẽ ra nhiều điều. Bây giờ thì nó hiểu tại sao anh Sơn phải hẹn chị Cam ở nơi vắng vẻ này. Anh sợ mọi người trông thấy. Chắc chắn trong làng có nhiều người biết anh có vợ con trên huyện. Nếu thấy anh bám lảng nhằng theo chị Cam, đằng nào những người đó cũng sẽ nói lộ bí mật của anh cho chị Cam biết, và âm mưu của anh sẽ thất bại ngay tắp lự. Quý ròm nói đúng. Anh là một kẻ lừa đảo. Anh đang gạt gẫm chị Cam.

Tiểu Long kết thúc những suy nghĩ của mình bằng một tiếng thở dài nào nuốt và quay sang Quý ròm. Nhưng nó chưa kịp bày tỏ cảm tưởng thì đã nghe Quý ròm hót hải kê lên:

- Bỏ xù rồi! Thằng Lượm biến đi đằng nào rồi!

Tiếng kêu của Quý ròm làm Tiểu Long giật bắn. Nó lập tức đảo mắt nhìn quanh và điếng hồn khi phát hiện thằng Lượm không còn ở chỗ cũ. Chết thật! Không khép đờ lâu quá nó chạy về làng gọi mọi người đến tiếp cứu rồi cũng nên!

- Rượt theo nó mau!

Tiểu Long vừa nói vừa co giò vọt như tên bắn về phía con đường đất. Quý ròm cũng không dám chậm trễ, vội ba chân bốn cẳng đuổi theo. Suốt dọc đường dẫn về Xóm Trên, chạy hoài mà chẳng gặp một ai, hai đứa vò đầu bứt tai, than trời như bộng.

May làm sao, khi rượt gần tới con ngõ dẫn vô nhà chú Năm, Tiểu Long và Quý ròm nhác thấy một bóng người đang đi lếch thếch giữa đường.

- Mày đó hả Lượm? - Tiểu Long thấp thỏm gọi.

Bóng người quay lại và đột ngột ré lên:

- Á, ma! Ma!

Và quay đầu ù té chạy.

Nhận ra thằng Lượm, Tiểu Long liền phóng vọt tới, nắm lấy vai nó:

- Mày làm trò gì thế? Tao đây chứ ma nào!

Thằng Lượm vẫn chưa hết sợ. Giọng nó run run:

- Bộ anh với anh Quý... còn sống hả?

Tiểu Long khịt mũi:

- Thằng này nói lạ! Nếu tao chả sống thì ai đang đứng sò sò trước mặt mày đây!

Lượm dần dần bình tĩnh trở lại. Nó sờ tay vào người Tiểu Long để biết chắc rằng đây là người chứ không phải là ma rồi chớp mắt bên lên nói:

- Nếu chết rồi, anh với anh Quý hiện hồn về nhát em vẫn được vậy!

- Nhưng tại sao để gì chết! - Tiểu Long cười khì.

- Thế tại sao làm gì trên đó lâu vậy? - Lượm thắc mắc, rồi nhớ lại tình cảnh khi nãy, giọng nó chuyển sang trầm tức - Em nằm một mình dưới chân đồi, thấy lửa xẹt xanh xanh đỏ đỏ, sợ muốn xỉu! Em cứ tưởng tại anh bị ma vạ cổ cả rồi!

Tiểu Long vỗ vỗ lên vai ông em như để xin lỗi, rồi cười nói:

- Tại sao rình nghe cho xong câu chuyện thành ra hơi lâu!

Lượm tròn mắt:

- Tại sao nghe ma nói chuyện hả?

Tiểu Long lại cười:

- Không phải ma...

- Mà là quỷ! - Quý ròm đột ngột vọt miệng chen ngang, không để Tiểu Long nói hết câu.

- Quỷ? - Lượm quay sang Quý ròm, đôi mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

Bất chấp vẻ mặt ngơ ngác của Tiểu Long, Quý ròm vẫn thản nhiên:

- Ừ, quỷ! Cả một bầy!

Lượm liếm môi:

- Thế quỷ khác gì so với ma?

- Khác xa chứ!

Quý ròm hùng hồn. Nhưng rồi nó bỗng khựng ngay lại. Ừ nhỉ, quỷ khác gì so với ma kia? Vì chưa thấy cả quỷ lẫn ma nên Quý ròm đâm lúng túng. Nó gãi gãi đầu một hồi rồi tặc lưỡi:

- Ma bao giờ cũng bay lơ lửng trên không trung, còn quỷ thì đi dưới đất!

Lượm tỏ vẻ thất vọng:

- Thế quỷ cũng đi đứng hệt như người ta à?

So sánh của Lượm khiến Quý ròm giật thót. Ừ, nếu cũng đi đứng như người ta thì quỷ chẳng có vẻ gì là quỷ! Quý ròm lại chép miệng:

- Sao lại như người ta được? Nó đi dưới đất nhưng chỉ đi có... một giò!

- Thế giò kia đâu? - Lượm hỏi, cổ nó rụt lại.

Quý ròm ngó lên trời:

- Làm gì có giò kia! Nó chỉ có một giò thôi! Đã là quỷ mà lại!

Giống như Quý ròm, Lượm cũng chưa thấy quỷ bao giờ. Vì vậy, nghe Quý ròm bảo quỷ chỉ có một giò, nó tin ngay. Có thể chứ! Quỷ mà cũng đi hai

chân như người ta thì làm quỷ thế quái nào được!

Sau khi thỏa mãn về phần "hình thức", Lượm bắt đầu tò mò về phần "nội dung". Nó nín thở hỏi:

- Thế anh nghe tụi nó nói với nhau những gì?

- Tụi tao chả nghe được gì cả! - Quý ròm khịt mũi - Tụi nó nói với nhau bằng... tiếng quỷ, không có người phiên dịch, tụi tao đâu có hiểu!

- Thôi đi! Anh lúc nào cũng đùa được! - Lượm nhăn nhó - Nếu không hiểu tại sao anh Tiểu Long bảo là tụi anh nán lại nghe cho xong câu chuyện?

Thằng oắt này mồm mép lanh lẹ quá chừng! Đang than thầm trong bụng, chưa biết đáp sao, Quý ròm sực nhớ tới câu chuyện anh Sơn kể hồi chiều, liền nhanh nhẩu:

- Thực ra tụi tao nán lại không phải để rình nghe tụi nó trò chuyện, mà chính là nghe tụi nó... hát ru con!

- Hát ru con? - Lượm không mấy may ngờ vực, nó hỏi lại mà cặp mắt tròn xoe.

Quý ròm gật đầu:

- Ừ, ma quỷ là chúa thích trò này! Cứ nói xong một câu, chúng lại ru một câu! Nghe cứ thích thích sờ sờ!

Vừa nói Quý ròm vừa giả bộ rùng mình và đưa mắt lăm lét nhìn quanh. Vẻ nhón nhác của Quý ròm làm bụng Lượm giật thon thót. Nó nói, giọng cố trấn tĩnh:

- Chả sao đâu! Tụi quỷ này hiền mà! Nếu không chúng đã phát giác ra anh và anh Tiểu Long nấp bên ngoài và đã bắt hồn tụi anh từ lâu rồi!

Quý ròm gật đầu:

- Ừ, tao cũng nghĩ vậy! Nhưng thôi, tụi mình về đi! Dù sao ở trong nhà vẫn an toàn hơn!

Vào tới trong sân, Quý ròm bỗng đập đập lên lưng Lượm, nheo mắt nói:

- Tối nay tao sẽ nghĩ cách trừ bọn quỷ này giúp tụi mày!

Miệng Lượm há hốc nhưng nó chưa kịp lên tiếng thì chú Năm Chiểu đã bước ra hiên:

- Sáng mai lên xe rồi sao các cháu không chịu ngủ sớm mà đi đâu khuya lắc khuya lơ vậy!

Tiểu Long quệt mũi, lí nhí:

- Dạ, tụi cháu đi dạo mát!

Nghe ồn, thím Năm Sang lật đật chạy ra:

- Trời đất, các cháu bảo đi chút xíu mà sao đến giờ này mới về? Ở làng này lang thang ngoài đường lúc đêm hôm như vậy là không nên, các cháu biết không?

Thấy chú thím tỏ vẻ không hài lòng, hai đứa trẻ lẳng lặng cúi đầu đi vô, ra điều biết lỗi. Hai đứa trẻ ở đây tức Tiểu Long và Quý ròm. Còn thằng Lượm, vừa thấy chú Năm Chiêu bước ra hiên, nó đã tìm đường lủi mất. Quý ròm vừa lặn ra ảng nước rửa chân vừa cười thầm trong bụng. Nó nghĩ đến thằng con thím Năm Sang. Thím bảo không nên đi ra ngoài ban đêm nhưng thằng Tắc Kè Bông tối nào cũng tếch thẳng cánh và chỉ chịu mò về nhà khi mọi người đã ngáy khò khò. Nhưng dù sao thằng Tắc Kè Bông cũng chạy chơi lòng vòng quanh đây thôi. Thím Năm Sang biết rõ như thế. Còn tụi nó lại khác. Tụi nó mò lên tận "ngôi nhà ma" trên đồi Cắt Cỏ. Nếu thím Năm Sang biết được, chắc hồn vía thím lên mây! Lúc trở lên nhà trên, vừa chui vô mừng, Quý ròm liền bị ngay một cú huých của Tiểu Long.

- Bộ không ba hoa mày không chịu được hả?

- Tao ba hoa gì đâu?

Tiểu Long hừ mũi:

- Chuyện khi nãy đó! Mày phịa ra chuyện quỷ một giò với thằng Lượm chi vậy?

- Mày ngốc quá! Chứ chẳng lẽ kể tuốt tuồn tuột chuyện anh Sơn và chị Cam cho nó nghe?

Những lúc nổi cáu, Quý ròm hay kêu Tiểu Long là "đồ ngốc tử". Và những lúc như vậy, Tiểu Long ức lắm. Và thế nào nó cũng ngoác miệng cãi. Nhưng lần này, bị Quý ròm kêu "ngốc", Tiểu Long nằm im. Ừ nhỉ, mình quả ngốc thật! - Tiểu Long giật mình nhủ bụng - Những chuyện riêng tư và bí mật như thế không nên để cho thằng Lượm biết. Cái mồm thằng Lượm rộng quá mang tai, kể cho nó biết, chắc chắn nó sẽ đi phao khắp làng và chị Cam chỉ có nước bỏ xừ ra đi. Nhưng nếu không nói ra, chẳng lẽ để chị Cam bị anh Sơn gạt gắm hoài hoài? Câu hỏi đó khiến Tiểu Long trăn trở. Nó lại đụng vào người bạn, lo âu hỏi:

- Thế tụi mình phải làm sao để giúp chị Cam?

Quý ròm chép miệng:

- Tao đang nghĩ!

Tiểu Long hiển kế:

- Hay sáng mai mình dậy thật sớm đi tìm chị Cam?

- Chi vậy?
 - Nói cho chỉ biết sự thật!
 - Không được! Làm như vậy, chị Cam sẽ cảm thấy xấu hổ với tội mình!
- Tiểu Long lại nhú mày. Và nó vùng kêu, vẻ hờn hờ:
- Đúng rồi! Tội mình sẽ nói thẳng với Đế Lửa! Và thằng Đế Lửa sẽ nói lại với chị nó!
 - Mày ngốc quá! - Quý ròm làu bàu - Như vậy còn tệ hơn! Nếu thằng Đế Lửa biết chuyện, chị Cam sẽ chẳng còn mặt mũi nào sống trong nhà nữa!

Tiểu Long đâm hoang mang:

- Thế chẳng có cách gì sao?

Quý ròm nhăn như bị:

- Cách thì có! Nhưng với điều kiện là mày tộp cái miệng của mày lại! Mày cứ quấy rầy hoài như vậy làm sao tao nghĩ ra cách được!
- Bị bạn rầy, Tiểu Long cụt hứng làm thinh. Và nó cố nặn óc để nghĩ ra cách riêng của mình. Nó phải cho thằng ròm biết là đừng có làm phách, rằng nó tuy đầu óc hơi chậm chạp chút đỉnh nhưng thỉnh thoảng cũng nảy ra một vài sáng kiến đột xuất chứ chẳng đùa! Nhưng rồi nghĩ tới nghĩ lui cả buổi mà chẳng một sáng kiến nào chịu nảy ra, Tiểu Long chán quá, ngủ khò.

Trời vừa rạng, Tiểu Long đã lồm cồm ngồi dậy. Nhìn sang bên cạnh, thấy Quý ròm vẫn đang trằm mền, nó thò tay lay dưng dưng:

- Dậy! Dậy!

Quý ròm kéo mền xuống khỏi đầu, ngơ ngác:

- Chuyện gì thế/
- Dậy sớm để đón xe đò về thành phố chứ chuyện gì! Còn đi xuống Xóm Dưới nữa!

Quý ròm giương mắt ếch:

- Xuống Xóm Dưới làm chi?

Tới phiên Tiểu Long ngơ ngác:

- Chứ sao tối hôm qua mày bảo là mày sẽ nghĩ ra cách?
- Cách của tao chẳng liên quan gì đến việc mò xuống Xóm Dưới cả!

Quý ròm vừa càu nhàu vừa ngồi dậy leo xuống đất.

- Chứ cách của mày là cách gì?

Tiểu Long đi tò tò theo Quý ròm ra sau bếp, hồi hộp hỏi.

- Lát nữa mày sẽ biết!

Nói xong, Quý ròm chợt nhác thấy thằng Lượm đang mức nước đăng sau giếng, liền ngoắc:

- Lượm! Lại đây tao nói cái này cho nghe nè!

Lượm buông gàu chạy lại:

- Chở tụi anh lên đường quốc lộ đón xe hả?

- Chuyện đó cần quái gì tới mày! Bộ tụi tao đi bộ không được sao! - Quý ròm nhún vai, và nó nheo nheo mắt - Tao nói ở đây là nói chuyện khác! Chuyện này quan trọng hơn nhiều!

Mặt Lượm ngây ra:

- Chuyện gì thế?

Quý ròm trịnh trọng:

- Tao sẽ chỉ cho mày cách trừ bọn quý ở trên đồi Cắt Cỏ!

- Anh chỉ đùa! - Lượm bán tín bán nghi.

Quý ròm nghiêm mặt:

- Tao không đùa!

Tiểu Long đứng bên cạnh cũng hòa vào:

- Anh Quý nói thật đấy!

Nghe Tiểu Long xác nhận, Lượm tin ngay. Khổ nỗi, càng tin Lượm càng hãi. Nó lắc đầu quày quật:

- Không, không! Anh chỉ cho thằng Tắc Kè Bông đi! Còn em, em mặ kệ bọn quý! Em không dẫn xác lên đồi Cắt Cỏ đâu!

Thái độ chết nhát của Lượm khiến Quý ròm phì cười:

- Tao có bảo mày mò lên đồi Cắt Cỏ đâu! - Và nó chậm rãi giải thích - Cách này đơn giản lắm! Tao sẽ dạy cho mày một bài về trừ tà ma! Khi nào đi chăn bò, mày dạy bài về này cho những đứa khác. Chừng nào cả làng vang lên bài về này thì bọn quý sẽ trốn mất!

- Trốn đi đâu?

- Trốn đi đâu mày không cần biết! - Quý ròm cau mặt - Có thể chúng trốn xuống... âm phủ! Nhưng điều quan trọng là chúng sẽ không còn cư ngụ tại làng này nữa!

Nghe Quý ròm thuyết một hồi, Lượm đâm háo hức:

- Thế bài về đó như thế nào?

- Như thế này này! Mày ráng học cho thuộc nghen!

Nói xong, Quý ròm hắng giọng đọc:

- Con mả con ma

Mày đà có vợ

Sao mày tráo trở

Nói có thành không

Lửa xanh lửa hồng

Nếu mày cứ phịa

Sơn thần thổ địa

Vạch mặt mày ra!

Bài về của Quý ròm tuy dài nhưng dễ học.

Lượm nhắm một lát đã thuộc. Nhưng nó lại thắc mắc:

- Nhưng bài về này trừ ma chứ đâu phải trừ quỷ!

Quý ròm quên khuấy mất chuyện đó. Nghe Lượm nhắc, nó giật thót, vội lấp liếm:

- Bài về này ma quỷ gì cũng trừ được tuốt! Mày cứ yên tâm!

Lượm lại gãi cổ:

- Nhưng ma gì lại có vợ?

Quý ròm phẩy tay:

- Bài về này huyền bí lắm, mày không hiểu được đâu!

Rồi sợ thằng Lượm lắm mồm này hỏi tới hỏi lui, hết đường đáp trả, Quý ròm vội nói:

- Thôi, bây giờ tụi tao phải chuẩn bị đồ đạc để lên đường đây! Mày ráng làm đúng theo lời tao dặn nghe!

Tiểu Long cứ để mặc "thầy pháp" Quý ròm ra oai. Nó đứng bên cạnh cười tủm tỉm, không nói gì.

Chỉ đến khi ngồi lên xe đồ rồi, nó mới gật gù, giọng thán phục:

- Mày "sáng tác" ra bài về này hồi nào vậy?

- Hồi hôm! Trong khi mày ngủ cho sưng mắt thì tao phải thức đến gần sáu giờ sáng để nghĩ cho xong bài về này!

- Xạo đi!

- Tao xạo mày làm gì!

Biết tính Quý ròm, Tiểu Long không buồn tranh cãi. Nó quay trở lại đề tài chính:

- Theo mày, bài về này có hiệu quả không?

- Tất nhiên! - Quý ròm đáp đầy vẻ tự tin - Một khi bài về này được truyền tụng, anh Sơn chắc chắn sẽ chột dạ rút lui. Nếu không, chị Cam cũng sẽ vịn vẹo ảnh tới nơi tới chốn.

- Thế nếu ảnh chối? - Tiểu Long vẫn chưa an tâm.

Quý ròm thản nhiên:

- Thì chị Cam sẽ không để yên! Chị sẽ lên huyện tìm hiểu sự thật!

Nghe Quý ròm nói chắc như cua gạch, Tiểu Long tuy vẫn còn nghi hoặc nhưng nó không hỏi nữa. Suốt từ lúc đó cho đến khi về tới thành phố, nó cứ ngồi gật gà gật gù, không hiểu do nó thăm thía cái kế hoạch kỳ diệu của Quý ròm hay do xe chạy lắc lư, dằn xóc.

Thực ra lúc đó, Tiểu Long vẫn ở trong tâm trạng nửa tin nửa ngờ. Phải đợi đến ba tuần sau, khi nhận được thư của thằng Lượm ở ngoài quê gửi vô, thì nó mới phục Quý ròm sát đất.

Sau những lời thăm hỏi thông thường, ở cuối thư thằng Lượm viết:

"Bài về trừ tà ma của anh Quý hóa ra cực kỳ linh nghiệm. Sau khi được em dạy bài về, mấy đứa trong làng đi đâu cũng hát. Và tụi nó nghe ngao chừng mười ngày thì bọn quỷ trong ngôi nhà hoang dất nhau đi đâu mất biến. Hai tối thứ bảy gần đây, chẳng thấy chúng đốt đèn bày tiệc trên đồi Cắt Cỏ nữa. Chiều hôm qua, tụi em đã bắt đầu cho bò vào ăn ở vạt cỏ sát chân đồi..."

Lời lẽ của Lượm đầy phấn khởi. Tiểu Long và Quý ròm đọc thư cũng phấn khởi lây. Đặc biệt là Quý ròm, nó càng đọc càng khoái tit mắt.

Nhưng đọc tới đoạn tiếp theo thì miệng Quý ròm bỗng mếu xệch:

"Bây giờ thì mọi người đều biết anh Quý là tác giả bài về, mặc dù em giấu biến chuyện tụi anh mò lên đồi Cắt Cỏ. Tiếng tăm anh Quý hiện nay nổi như cồn, cả huyện đều biết. Làng bên cạnh có người qua nhờ ba mẹ em mời "pháp sư" Quý về trừ tà ma giúp học. Nghe nói làng này cũng nhiều ma lắm..."

Trong khi Quý ròm dở khóc dở cười, mặt nhăn mày nhíu thì Tiểu Long vỗ tay cười hích hích:

- Ăn mừng đi chứ mày! Từ "nhà ảo thuật" được cất nhắc lên làm "pháp sư" xe ra thời vận của mày lên vùn vụt như điều đấy chứ!

Hết